

Noc kostelů v Křišťálovém chrámu. Snímek David Sobotka

OBSAH

Úvodník

Vstupujeme do prázdnin **3**

Reportáž

Diecézní pouť **4**
Biskupové slavili společně s hasiči **13**
Běh pro hospic **17**

Zprávy z diecéze

Synoda zástupců diecéze **10**

Rozhovor

Cyril Havel: katechetický kurz **11**
Jáhen Jan Horníček **14**

Duchovní slovo

Chvála odpočinku **27**

Letní čtení

Svačina na cestu **28**
Gaudí a příběh Svaté rodiny **29**

Charita

Daránek sbírá peníze **30**
Kdo je připraven, není překvapen **31**

Fotografie na titulní straně časopisu:

Letní putování odstartovala Diecézní pouť ke sv. Zdislavě. Na poslední straně časopisu najdete připomenutí všech Jubilejních poutních míst v diecézi. Léto je čas putování! Snímek Jiří Nývlt

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
30. ročník ● 3. číslo ● 50 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Úvodník

Milí přátelé, vážení čtenáři,

prázdniny a dovolené začínají. Nové vydání Zdislavy je vyráběné s ambicí, že vás na ně vyprovodí. A možná se stane i společníkem pro milé letní večery a třeba i jako „čtení k vodě“.

V obvyklé agendě Zdislavy jsou totiž na léto přidáně poněkud netradičně i dva úryvky z knižních novinek. Jednu připravuje do tisku Karmelitánské nakladatelství ve své edici Osudy. Napsal ji Patrick Sbalchiera a ponese titul Gaudí – Boží architekt. Není to knížka pro znalce sakrálního umění, ale duchovní portrét katalánského génia architektury. Nebývale zajímavá. Odhaluje, že do svého velkolepého díla – chrámu Sagrada Familia, které se stále buduje v Barceloně - vtělil Gaudí jedinečné

duchovní postřehy a kus svého vnitřního života a zkušenosti. Zjistíte, že ne nadarmo usiluje tamní arcidiecéze o jeho blahořečení. Fotoaparát našeho biskupa Stanislava Přibyla sice už rok od jeho svěcení poněkud zahálí, ale jistě vás potěší i snímky, které v chrámě v katalánské metropoli pořídil a jež také zmíněnému nakladatelství poskytl.

Nakladatelství sester Paulínek nám zase přispělo pasáží z knížky, která už na trhu je. Nese titul Neboj se... to se snadno řekne! Přináší svědectví zasloužilé matky pěti dětí Hallie Lord o tom, jak s Boží pomocí v životě překonala strach.

Ovšem přečíst si můžete i originální autorský text P. Martina Davídka. Připravil pro vás „chválu odpočinku“. To kdyby snad někoho napadlo vyplnit i prázdninový a dovolenkový čas úpornou činností neb aktivitou. Nic takového! Patří se odpočívat. A třeba u toho číst Zdislavu – a nalistovat pojednání P. Martina, který vzal do ruky Písmo svaté a od Starého po Nový zákon vyzdvihl zajímavé pasáže, které se relaxace týkají. S jasným závěrem: odpočinek je Boží. Pokud snad někomu dosud unikalo proč, nechť hnedle listuje Zdislavou dále a zastaví se u textu, který je doprovoben snímkem autora u Niagarských vodopádů.

Ač další Zdislava vychází velice záhy, nemohou samozřejmě chybět aktuální události: Synod zástupců mládeže, Noc kostelů, Běh hospice, Diecézní pouť ke sv. Zdislavě, dále představujeme Jiřího Urbana, který vytvořil do Jablonného nový procesní kříž, přibližujeme biskupovo setkání se starosty z pěti krajů naší diecéze a mnoho dalšího.

Rozhovor Zdislavě poskytl nejstarší jáhen v České republice, devadesátiletý Jan Horníček, který žije v Terezíně, a který byl sekretářem biskupa Josefa Koukla.

Připravili jsme také rozhovor s P. Cyrilem Havlem, kterého biskup vybral jako odborného garanta chystaného katechetického kurzu diecéze. Startuje na podzim a účastníky a zájemce mocně zve nejen Cyril, ale také náš biskup: „Nemá to být jen nějaké „školení“. Rádi bychom vytvořili společenství lidí, kteří budou sdílet a uskutečňovat tuto misi: věnovat svou pozornost šíření radostné zvěsti, podporovat se v této činnosti a sbírat zkušenosti, dělit se o ně a žít misijní církev. Není to samo sebou a nespadne to z nebe – i zde platí přísloví „Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže“. S důvěrou v tuto lidovou moudrost Vás zvu, abyste se Vy, kdo cítíte takové povolání, přidali.“

Doufám, že nudit se u Zdislavy nebudete.

A své pozdravení a úvod ke čtení našeho-vašeho diecézního časopisu bych uzavřel prosbou všem, kdo dosud neuhradili předplatné na letošní rok. Předchozí dvě jsme vám totiž dlužili z loňska.

Krásné, požehnané a pokojné léto!

Jiří Nývlt, redaktor Zdislavy

Diecézní pout' ke svatému Zdislavě do Jablonného

Je ráno poslední květnové soboty. V městysu Zdislava je na tuhle hodinu nezvykle živo. Do místního kostela sv. Jana Křtitele přichází poutníci, kteří přijali pozvání biskupa Stanislava Přibyla k pěší pouti ze Zdislavy ke sv. Zdislavě - do baziliky v Jablonném v Podještědí.

„Vyjděme spolu na pouť. Nesme v srdci nejen své úmysly, ale modleme se společně za životy lidí v naší diecézi, za její obnovu, růst a za naše společenství křesťanů, které má být kvasem a solí země. Prosme Boha, abychom byli aktivními nositeli radostné zvěsti evangelia všem, kteří Krista neznají. Modleme se za pokoj, prosperitu a sounáležitost všech obyvatel severu Čech, abychom společně utvářeli Boží království tady na Zemi a také do něj společně doputovali na konci svého

pozemského času,“ zahajuje biskup modlitbou shromáždění v kostele. Mezi příchozími nechybí zejména početná parta mladých lidí, kteří dorazili s P. Jiřím Smolkem.

Po modlitbě se poutníci shromáždí před kostelem a vyrazí na cestu v čele s novým procesním ostatkovým křížem sv. Zdislavy. Ke třicátému výročí jejího svatořečení ji pro jablonskou baziliku zhotovil šperkař Jiří Urban z Turnova a na takovéto cestě s poutníky zažívá svou premiéru. Na trase se postupně přidávají další a další poutníci (od vlaku). Motorku po lesní cestě tlačí mezi poutníky Tomáš Smolek, který dojel z Bohušovic.

Zesilovač blbne

Při první zastávce a čekání na jednu větší skupinu hlásí další poutní plány a instrukce biskup přes „zesilovač“: mocným hlasem, jímž je obdařen, je nad hlavy putujícího lidu uprostřed lešů Lužických hor opakuje (a zároveň u toho žertuje) jáhen Michal Olekšák. „Zesilovač mi nějak blbne,“ glosuje biskup. Za lesem u Janovic se zástup baví biskupem dirigovaným sborovým pokřikem na stádo krav. A pak se všichni (jak předtím vyzval jáhen Michal) společně modlí růženec.

U hradu Lemberk, který je spojen se životem paní Zdislavy, se při focení ukazuje, kolik poutníků se cestou „nabalilo“ k těm, kteří vyšli ze Zdislavy. Všichni se společně s biskupem fotí a je jich už přes 250. Odtud je cesta vede ke „zdislavskému prameni“. Před bazilikou je vítá strážce hrobu svěťce P. Pavel Mayer.

Vítejte v bazilice

Slavnostní bohoslužbu zahajuje provinciál dominikánů P. Lukáš Fošum, který na poutním místě, který jeho řád spravuje, vítá jak poutníky, tak i hlavního celebranta, biskupa Stanislava Přibyla. Do presbytáře ještě kostelník, ministranti i řeholnice stěhují další židle, protože dorazilo nad všechna očekávání více kněží a jáhnů. Bazilika praská ve švech — pěší poutníci zaplňují poslední volná místa a stojí kolem postranních oltářů i ve dveřích do baziliky. „V naší diecézi na počty moc nehledíme, ale je dobře někdy se mačkat, zažít společenství církve,“ těší biskupa. A zve poutníky z diecéze i další hosty z dále ke společenství kolem oltáře.

V promluvě biskup připomíná, že odkaz sv. Zdislavy není jen něco vzdáleného osm set let v historii. Cituje slova premiéra Petra Fialy, který loni při otevírání chrámu po rekonstrukci řekl, že velikost této svěťce spočívá v tom, že se „dívala kolem sebe a dělala vždy ještě jeden krok navíc, než bychom považovali za běžné“.

Nestarat se jen o sebe

Biskup poukazuje na Zdislavino svědectví o Kristu a milosrdné lásce, která se stala tradovanou a ikonickou součástí jejího života v podobě péče, zájmu a starosti o ty nejposlednější ve svém okolí. „Dnes se často ptáme, co máme dělat, abychom splnili Kristův příkaz: Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Jak ale učinit Slovo slyšitelným? Jsem přesvědčen, že je to možné právě svědectvím vlastního života, kde musíme současně svědčit sami za sebe a zároveň jako součást, my' církve, Božího lidu na cestě. Nestačí jen pečovat o vztah mezi námi jako jednot-

livci a Bohem, když bychom se současně nestarali o kvalitu vztahu k našim bližním. To je účinná metoda hlásání evangelia ve všech dobách a na jakémkoli místě,“ vyzdvihl biskup Přibyl. (Homilii přinášíme v plném znění — pozn. red.)

Chce být knězem

Při bohoslužbě má přijmout v polovině svého studia kandidaturu jáhenského a kněžského svěcení bohoslovec Marek Láska. Při kázání to také biskup připomíná: „Zaznělo tu před okamžikem několikrát slovo láska (sv. Zdislavy k bližním). Láska je také příjmení Marka, který přijme za několik okamžiků kandidaturu jáhenského a kněžského svěcení. Tato kandidatura je jeden z kroků člověka, který uslyšel od Pána slovo: Pojď za mnou,“ člověka, který chce zasvětit celý život hlásání evangelia a službě druhým. Kde se to v člověku bere? Každý z nás je Bohem volán. Jsme voláni k tomu, abychom byli jako Bůh. Hospodin říká: Buďte svatí, jako já jsem svatý. Jsme voláni, abychom se stali lidmi

v plnosti, to jest Božími obrazy, Božími reprezentanty. Je to sice naše povinnost, ale současně nám Bůh stále nechává svobodu rozhodnout se: jít za ním, jít jinam nebo také nejít nikam. A tady Marek poznal, že chce jít za ním, za Kristem, a spolu s Kristem že chce jít za lidmi.“

Svědectví o jeho přípravě přednáší rektor pražského semináře Radek Tichý: „Marek je jeden z varhaníků v semináři, věnoval tomu ohromné množství času. Má rád tuto diecézi, zná místní kněze, pracoval v Příchovicích a přátelí se s mladými lidmi a je to jeho velká kvalita, která není běžná u všech bohoslovců — tedy jeho vsazení do místní církve,“ poukazuje na přednosti „našeho“ bohoslovce rektor.

Navazuje na něj biskup: „Všichni, kteří tě dobře znají, zejména duchovní správce tvé farnosti a tvoji představení a učitelé a ti jimž byla svěřena tvoje příprava, vydali o tobě dobré svědectví. Já na ně spoléhám a ptám se tě tedy: Chceš jít za hlasem Kristovým a dokončit svou přípravu k službě v jeho církvi, aby ses stal způsobitelným k přijetí svěcení? Chceš usilovat o to, aby ses stal podobný Pánu Ježíši a mohl věrně sloužit jeho církvi?“ obrací se na něj. Po kladných odpovědích jej ubezpečuje: „Církev přijímá tvoje předsevzetí s radostí. Ať sám Bůh dovrší, co v tobě započal.“

„Byl to hezký okamžik. Lepší, než jsem si to představoval, a ani mě moc netrápila tréma. Slyšet chválu je příjemné, ale u toho se nechci zastavit. Potřebuju si pořád připomínat, že je třeba jít dál, pokračovat v práci na sobě,“ přibližuje po mši svatě své pocity Marek Láska.

Základní kámen domu sester

Na závěr bohoslužby Stanislav Přibyl žehná základní kámen nového domu sester dominikánek. „To že se něco staví, potvrzuje, že odsud nikdo neodchází, ale je to naopak znamením naděje a růstu,“ těší biskupa. Kámen vystavený u oltáře je z původního gotického kostela, který stavěla paní Zdislava a bratři dominikáni. Je na něm vytesán letopočet 1245, který odkazuje na příchod řeholníků do Jablonného, a letošní výročí, tedy začátek již naplánované stavby.

Před požehnáním krátce zdraví shromáždění ještě hejtman Martin Půta a starosta Jablonného v Podještědí Jiří Rýdl. Zdislava je totiž patronkou nejen diecéze, ale „za svou“ ji považuje a označuje tak i Liberecký kraj, její pověst je též součástí identity města. Hejtman připomíná memorandum biskupství s Libereckým krajem, jehož cílem je podpora oprav církevních památek. Děkuje generálnímu vikáři Radku Jurnečkoví za spolupráci na jeho naplňování. „Alespoň malým dílem jsme mohli přispět na opravy této baziliky. Chci poděkovat otci biskupovi za kázání. Mluvil o tom, že žijeme v náročné době, a je proto dobré nezapomínat, že můžeme pomáhat každý ve svém okolí. Ujímat se zodpovědnosti, protože svoboda bez odpovědnosti není možná,“ zdůraznil Martin Půta.

Po požehnání se lidé vydávají za občerstvením a do víru světského veselí při městských slavnostech na náměstí a v okolí.

Jiří Nývlt, foto Jiří Nývlt, Jana Chadimová / Člověk a Víra, Jaroslav Eichelmann a Vlastimil Kašpar.

Svatá Zdislava, Láska a pouť

Kázání biskupa Stanislava Přibyla při mši svaté v rámci diecézní pouti v bazilice sv. Vavřince a Zdislavy v Jablonném v Podještědí.

Připutovali jsme sem do baziliky sv. Vavřince a sv. Zdislavy do Jablonného a máme k tomu mnoho důvodů. Některé jsou historické: v letošním roce si připomínáme třicáté výročí kanonizace svaté Zdislavy. Jsme uprostřed Jubilea 2025, které je vlastně také výročím, výročím Kristova Vtělení. Máme ale dnes i další důvody: jedním z nich je přijetí bohoslovce litoměřické diecéze Marka Lásky mezi kandidáty jáhenského a kněžského svěcení. V neposlední řadě jsme sem připutovali jako diecéze, jako Boží lid na cestě do Božího království, každý sám za sebe, ale současně spolu. Já jsem tu s vámi, jsem tu s vámi rád, jsem tu s vámi jako křesťan, a pro vás jako biskup, jak řekl kdysi svatý Augustin.

Patronka tohoto místa

Rád bych vám nabídl několik podnětů k přemýšlení. Prvním z nich je úvaha o patronce tohoto místa, patronce Libereckého kraje a patronce naší diecéze svaté Zdislavy. Ještě i po více než roce mi zní v uších slova pana premiéra Petra Fialy, který řekl něco v tom smyslu, že velikost svaté Zdislavy spočívá v tom, že se dívala kolem sebe a dělala vždy ještě jeden krok navíc, než bychom považovali za běžné.

Hlásání svědectvím života

Dnes se často ptáme, co máme dělat, abychom splnili Kristův příkaz: Jděte do celého

světa a hlásejte evangelium. Evangelium – zdá se – je Slovo mezi mnoha slovy dnešního světa plného informací, často nevalné kvality, které si nezaslouží naší pozornost. Jak ale učinit slovo evangelia slyšitelným? Jsem přesvědčen, že je to možné svědectvím vlastního života, kde musíme současně svědčit sami za sebe a zároveň jako součást „my“ církve, Božího lidu na cestě. Nestačí totiž jen

pečovat o vztah mezi námi jako jednotlivci a Bohem, když bychom se současně nestarali o kvalitu vztahu k našim bližním. To je účinná metoda hlásání evangelia ve všech dobách a na jakémkoli místě.

Chudí mezi námi

Nejinak to dělala i svatá Zdislava. V tomto kraji se stala svědkyní Boží lásky tím, že pečovala o chudé, nemocné a potřebné. Možná si řekneme, že mezi námi chudí lidé nejsou, ale to není pravda. Možná nejsou chudí hmotně, ale téměř každý člověk v našem okolí trpí nedostatkem, který můžeme napravit jenom my, jejich bližní. Je to často nedostatek pozornosti, přijetí, smyslu života, smyslu toho, co dělají. Jindy je to nedostatek času, kdy se my lidé podobáme spíše veverkám v kleci než svobodným bytostem. To jsou nemoci a bída dnešní doby, která je rychlá, uspěchaná, a proto povrchní a neuspokojující.

Být terapeutem zraněných duší

Následovat dnes svatou Zdislavu znamená – zdá se mi – nikoli míchat masti a obvazovat rány, ale být terapeutem zraněných duší a srdcí: dobrým slovem, ochotou zastavit se nebo jenom připraveností ujít mlčky společně kus cesty. Slova zde nejsou až tak důležitá. Lidé nás spíše mají pozorovat a sami přijít na to, že jsme dobří, protože

Bůh je dobrý, že jsme laskaví, protože Bůh je láska, že jsme pozorní, protože Bůh nám projevil péči a pozornost. O takového Boha pak je zájem. Není to Bůh jako pouhá kulturní veličina nebo jako vysvětlení běhu světa, ale je to Bůh, který se zajímá o člověka, a to i tam, kde člověk už zájem není ochoten nebo schopen projevit.

Budme Zdislavami dnešních dnů

Milí přátelé, budme Zdislavami dnešních dnů. Lidmi, kteří nechtějí mít vyřešený jen svůj život, ale lidmi, kteří se neustále dívají kolem sebe, kde by mohli být užiteční, protože tato užitečnost druhým nám nakonec dává cenu před Bohem i před námi samými.

Budeme-li svědky naděje, nakonec na to slovo také dojde. Budeme moci zvěstovat Kristovo evangelium a bude nám pozorně nasloucháno. Ale až poté, když prokážeme, že je kryto skutky milosrdné lásky.

Marek Lásky slyšel volání

Zaznělo tu před okamžikem několikrát slovo láska. Láska je také příjmení Marka, který přijme za několik okamžiků kandidaturu jáhenského a kněžského svěcení. Tato kandidatura je jeden z kroků člověka, který uslyšel od Pána slovo: „Pojď za mnou“, člověka, který chce zasvětit celý život hlásání evangelia a službě druhým. Platí zde to, co říká svatý Augustin o sobě jako o biskupovi, úplně stejně, takže Marek může říct, že chce, aby jednou byl s námi všemi křesťan a pro nás nejprve jáhen a potom kněz.

Povolání ke svatosti

Kde se to v člověku bere? Každý z nás je Bohem volán. Jsme voláni k tomu, abychom byli jako Bůh. Hospodin říká: „Budte svatí, jako já jsem svatý.“ Jsme voláni, abychom se stali lidmi v plnosti, to jest Božími obrazy, Božími reprezentanty. Je to sice naše povinnost, ale současně nám Bůh stále nechává

svobodu rozhodnout se: jít za ním, jít jinam nebo také nejít nikam. A tady Marek poznal, že chce jít za ním, za Kristem, a spolu s Kristem že chce jít za lidmi.

Slova volají, příklady táhnou

Jedna věc je povolání, druhá věc je vyjít s tím ven. To chce odvalu. Pamatuji si, že já sám jsem na jednu stranu měl obrovskou touhu o té mé ochotě stát se knězem někomu povědět, na druhou stranu jsem neměl odvalu to prostě říkat na potkání. Je to totiž krok, který – ačkoli je z právního hlediska ještě spíše méně závazný – je přece jen velmi zavazující. Zavazuje člověka před sebou samým, před druhými lidmi i před Bohem. Stát se kandidátem jáhenství a kněžství, to znamená, že takový člověk už dal slovo. Dal ho před církví, před biskupem a kněžími, před mnoha lidmi.

Marku, děkuji Ti za tuto odvalu. Jsem si vědom, že dneska chce takové rozhodnutí víc odvahy než třeba v době, kdy jsem je činil já. Tím, že nyní říkáš ano, dáváš také velmi důležitý příklad mnoha dalším. Je to tak: i v dnešní době se dá říci Bohu ano zcela a bez výhrad. Dokonce bych si dovolil říci, že právě dnes je to velmi důležité. Slova volají, příklady táhnou. Kéž by Tvůj příklad přitáhl další. Církev totiž vždycky bude potřebovat ty, kteří se neváhají zcela dát do Boží služby, kdo jsou ochotni riskovat a říci: ano, chci, i když třeba vědět, že si nemohou být jisti ani sami sebou. Služba Bohu je založená na této nejistotě, která dává člověku současně sílu a současně ho udržuje v pokorném postoji.

Dát svůj život do služby Bohu a jeho lidu

Málo se to říká, a tak to musím říct já nyní: potřebujeme kněze, potřebujeme jáhny, potřebujeme řeholníky a řeholnice, potřebujeme lidi, kteří jsou ochotni dát svůj život do služby Bohu a jeho lidu. Svatému lidu Božímu, lidu společně krácejícímu do Božího království, církvi. Mladí muži a mla-

dé ženy, kteří uvažujete o tom, jak naložíte se svým životem, nebojte se zriskovat. Být knězem, jáhnem či zasvěcenou osobou sice není z hlediska společenské prestiže nebo finančního ohodnocení žádné velké terno, ale stojí to za to, to mohu dosvědčit z vlastního života. My kněží jsme sice trochu životem potlučeni, ale myslím si, že jsme ve službě v podstatě šťastní. Jen je třeba tu radost čas od času více projevit, že?

Jsme na pouti

Pouť není poutí kvůli kolotočům a stánkům s buřty či cukrovinkami, ale to slovo pochází od slovesa putovat. My jsme dnes mnozí přišli pěšky a skoro všichni jsme přijeli zdaleka. Zažili jsme si trochu nekomfortu, ale hlavně jsme spolu ušli kus cesty. Vždycky rád pozoruji, jak se mění vztahy na společné cestě. Nejsilnější zážitky s lidmi mám právě z pouť, kdy jsme se na začátku skoro ani neznali a na konci jsme byli opravdu společenstvem. Něco jsme spolu prožili, jeden druhému jsme pomohli, byli jsme spolu unavení, zpocení či mokří od deště. Nešli jsme na výlet, ale šli jsme vědomě k cíli, kterým je setkání s Bohem na posvátném místě. Ale toto setkání se vždycky odehrává už na cestě. Vzpomeňme jen na emauzské učedníky a jejich proměnu během cesty. Právě na cestě se setkali s Kristem, právě na cestě jim zapálil srdce a v cíli ho poznali při lámání chleba. To je i náš případ. Nechápejme prosím cestu jen jako nutné zlo při přepravě do cíle. Budme vděční za každý krok, který můžeme společně udělat. Jeden budme pro druhého inspirací a pomocí.

Pouť jako obraz života

Pouť je také obrazem našeho života. Krista nepotkáváme ve sterilních okamžicích, které by se z života daly jakoby vyjmout. Všechno se děje na pouti životem, odehrává se uvnitř života. Kristova přítomnost posvěcuje život a tím, že žijeme, setkáváme se s Kristem. Svatost není nic jiného než cesta s Bohem,

pozvání Ježíše do našeho života na každém kroku.

Naše pouť se odehrává v prostředí putujícího Božího lidu. Tím je církev. I zde je všechno v pohybu. Ale ne všechno se mění. Bůh zůstává stále stejný. Budte svatí, jako já jsem svatý, znamená, že Bůh se nemění a my se mu pomalu přibližujeme. Vážme si církve. Ona je sice institucí, ale tím, kdo ji založil, je Ježíš, svatý Boží. My všichni se potřebujeme měnit, nejen proto, abychom uspěli před Bohem, ale i proto, aby Boží poselství bylo pochopitelné a přijatelné v každé době a na každém místě.

Opírat se jeden o druhého

Vážme si církve jako prostoru pro cestu, jako společenství putujících, kde se můžeme, ale i máme opírat jeden o druhého a všichni o Krista. Když se putuje, není to vždycky vášní pohled: puchýře, odřeniny, pot, únava. To je ale jen provozní stav. Jde nám o něco jiného – proměňovat se na cestě a někam dojít. Cíl pouti je krásný a je vždy obrazem nebe. Přicházíme unavení, ale šťastní. Přál bych si, abychom tyto zážitky neměli jen na pouti, ale aby byly zkušeností našeho života v církvi. I když jsme stále na cestě, i když je potřeba se stále proměňovat a podstupovat námahu, je cíl stejně jako cesta tím, co nás činí stále podobnějšími Bohu.

Sestry, bratři, děkuji Vám za společné putování dnes, ale i kdykoli jindy na naší společné cestě do Božího království. Děkuji Vám za svědectví naslouchání Bohu a za ochotu se dát do jeho služeb. Děkuji Vám, že podobně jako svatá Zdislava neustále vystupujete ze svého komfortu a hledáte každého, kdo potřebuje zažít skutky lásky, aby mohl slyšet slova života.

Pán nám všem pomáhají!

† Stanislav Přibyl, biskup litoměřický
(mezititulky redakce)

Jablonský chrám byl plný. Mačkat se je někdy dobré – podotkl biskup.

Pěší poutníci došli spolu s biskupem na Lemberk ze Zdislavy

Na památku 30. výročí svatořečení sv. Zdislavy

Představujeme nový ostatkový procesní kříž sv. Zdislavy a sv. Vavřince a jeho tvůrce

lické události i světce. Je to muž řady nápaditých témat s nevšedním zpracováním, pojetím a porozuměním vyobrazeným situacím či osobám. Ocitnete-li se (jako my) v jeho ateliéru, je to, jako by vás pozval do svého vnitřního světa. Strhne vaši pozornost „na svou stranu“, zaujme a zahlédnete krásu, kterou lidé tak často „pro oči nevidí“ i v docela obyčejných věcech, jako je pasoucí se stádo ovcí, prastarý most přes řeku Otavu v Písku, jeho patron svatý Jiří na koni nebo katedrální chrámy napříč Evropou. A máte-li to štěstí naladit se alespoň trochu na jeho vlnu, utkví vám jeho díla hluboko v paměti – jako například jeho expresivní Křížová cesta.

Když přišli dominikáni s poptávkou

Jiří Urban není chlubitý ješita, ale o své práci se po chvíli u kafe přece jen rozmluví. Svícny pro Svatou Horu, které již dříve odnesli zloději, vyrábí společně s Petrem Vogelem a Janem Jarošem podle historických černobílých fotografií. Má je nazvěšované až do „životní“ velikosti a zpracovává formy pro tepání až do toho nejmenšího detailu. Čekají ho na nich stovky hodin práce. A jak přiznává, repliky svícnu patří k zakázkám, které jsou tak pracné, že se na nich vydělat prostě nedá, protože jen samotný čas strávený na každém jednom kusu by vyšrouboval cenu jednoho svícnu až „k nezaplacení“.

Velkou radostí Jiřího Urbana je právě volná tvorba na zakázku. Když za ním přišel strážce hrobu sv. Zdislavy, duchovní správce z Jablonného v Podještědí P. Pavel Mayer, zajásal. Poptávka po kříži, který se bude

Všichni poutníci ho mohli vidět. Stříbrný kříž vykládaný polodrahokamy s nepatrným relikvíářem uprostřed. Šli s ním ze Zdislavy až do Jablonného – a pak byl k vidění v čele liturgického průvodu bazilikou a stal se jednou z dominant slavnosti i v presbytáři. Je to jablonská novinka od letošního jara. Vznikl k oslavě sv. Zdislavy při příležitosti třicátého výročí jejího svatořečení. Koho ale poutníci neviděli a nejspíš neznají, je jeho tvůrce: Jiří Urban.

Stojíme před docela obyčejným domkem v Turnově. Od dveří nás vítá sympatický vousáč, který patří k české špičce v oboru šperkařství a výroby jedinečných nových originálů i replik historických děl, jako jsou korunovační klenoty, relikvíáře nebo aktuálně svícny pro chrám na Svaté Hoře. Jiří Urban je však umělec mnoha forem. Tvoří také nevídané a nositelné šperky, objekty a obrazy od těch drobnějších až po rozsáhlá plátna. Zachycuje nálady míst, atmosféru denní doby, zvěčňuje v malbách chrámy, lidi, bib-

tak hojně využívat při liturgii, jej, jak říká, potěšila. „Pavel Mayer pravil, že by potřebovali ostatkový kříž, který by byl procesní a zároveň aby se pak mohl použít i na oltář. Tři v jednom. Pozval jsem ho k sobě do ateliéru, abychom se mohli lépe domlouvat. Přijel – a byl to začátek skvělé spolupráce,“ popisuje Jiří Urban.

Stříbrný, až ze dřeva

V kříži, jehož jádro je ze dřeva a zdobí jej stříbro a drahé kameny, je místo pro dvojí ostatky: jak svaté Zdislavy, tak i druhého a původního patrona baziliky, sv. Vavřince. „Jsou na něm atributy a symboly obou světců. Je tam sv. Zdislava s kostelem, palmová ratolest a mučící rošť sv. Vavřince. Dále motiv břechanu, který jsem si vypůjčil ze vzoru košile sv. Václava v katedrále sv. Víta od Petra Parléře,“ popisuje umělec. Důležitá je podle něj zejména přední část kříže. „Zvolil jsem dvě barvy kamenů – červené a modré. K ženě patří více modrá, k Vavřincovi jako mučedníkovi a muži spíše červená. Hlavním cílem byla jednoduchost. Kameny nejsou broušené do přesného geometrického tvaru a jsou ponechané víceméně v přírodním a nepravidelném tvaru a po leštění ještě více ta barevnost vynikne,“ vysvětluje.

Asi dvanáct centimetrů pod patou kříže je možné oddělit relikvíářovou část od tyče, na které se nosí. Kříž je s ní spojen jednoduchým mechanismem a po vytažení závlačky je možné jej sejmut a postavit jej přímo na oltář nebo do nějaké niky, takže může sloužit jako ostatkový v nějakém prostoru. Nebo být nesen jako procesní.

„Jedná se o geometrický a jednoduchý kříž, v jehož centru je klasické relikvíářové, sluníčko. Je zdobený tepáním. Vzpomněl jsem si při jeho návrhu na krásu císařského kříže z Čách. Ten je zdobený, řukaným plechem a tepanými motivy z přední strany. I na něm jsou kameny a motivy jsou vycizelované a přibité na dřevěné jádro drobnými hřebíčky. Napadlo mne, že by bylo hezké to vyřešit stejně. Je to tak vhodné i pro snížení váhy, manipulaci, napojení na nástavce – a P. Mayer souhlasil,“ přibližuje vznik kříže.

Polodrahokamy z Pákistánu i Čech

Kameny jsou některé z Pákistánu a ostatní jsou od nás z Čech. „Celé vyznění je trochu v duchu kaple Svatého kříže na hradě Karlštejně. Celkově váží asi pět kilogramů a bude tedy možné s ním jít v průvodu i delší dobu bez nějaké větší únavy,“ vypráví Jiří Urban. Jak říká, „na stará kolena“ mu takové zakázky přicházejí stále častěji. „Já takové objednávky nevyhledávám. Ony si mne najdou jakoby samy. A vždycky mě to náramně potěší. Je to krásná práce. Kus umění, který jde tak říkajíc do života a ne někam do vitríny. Bude sloužit a to je pro mě daleko zajímavější než dělat nějakou repliku do soukromé sbírky,“ těší jej.

Kříž si přijel prohlédnout „v akci“ hned na zahájení poutní sezóny v Jablonném v Podještědí. Práce pro církev na severu Čech ještě Jiřího Urbana čeká. Vyrobit má ještě jeden relikvíář sv. Zdislavy a pro biskupa relikvíářový pektorál, tedy velký kříž, který nosí biskupové „na srdci“. V minulosti již také vyráběl relikvíářovou schránku na ostatky blahoslaveného Karla Habsburského odkazující svým tvaroslovím na dělostřeleckou nábojnici z první světové války, kterou se tento světec spojený s českou zemí usiloval zastavit. Teď ho čeká navrhnout pro litoměřickou diecézi, nejspíš do katedrály sv. Štěpána, relikvíář bl. Karla podruhé, tedy znovu a v nové a originální podobě.

Jiří Nývlt, snímky autor a archiv Jiřího Urbana.

Synoda zástupců mládeže

Třicítka zástupců společenství mladých lidí ze severních Čech dala minulou sobotu v Litoměřicích hlavy dohromady na Synodě zástupců mládeže. Řešili pastorační této věkové skupiny v diecézi. Celý den s nimi strávil i biskup Stanislav Přibyl.

Sobotní program navázal na páteční duchovní a neformální setkání v Diecézním centru kardinála Trochty. Sobota začala mší svatou ve zdejší kapli, při které biskup společně s mladými lidmi slavil svátek Panny Marie, Matky církve. V homilii připomněl „primát skutků před slovy“ podle vzoru Panny Marie a jejího Magnificat – a to nejen na úrovni „našeho evangelního svědectví křesťanů světu“. „Tak se tvoří také společenství církve, když za nás hovoří činy. Konejme, co říkáme, aby na nás bylo spolehnutí,“ pozval Stanislav Přibyl mladé lidi k následujícím rozlišování v duchu synodních postupů.

„Nejedná se o skupinu nějak jmenovaných nebo do této role dosazených mladých lidí, ale pozvali jsme aktivní zástupce jednotlivých vikariátů,“ popsal P. Jiří Smolek, který má v litoměřické diecézi mládež na starosti.

Cílem setkání bylo hledat cesty v péči o mládež v odpovědích na tři předem připravené otázky: Co se nám v práci a službě ve prospěch mládeže daří? V čem spatřujeme v oblasti pastorační péče o mládež hlavní výzvy, obtíže nebo úskalí? Co bychom potřebovali pro to, aby se naše služba zlepšila a zkvalitnila?

Los určil členy čtyř skupinek, kteří pak ve třech etapách (osobní svědectví, v němž každý hovořil o své zkušenosti, reakce na slyšené a formulování závěrů) odpovídali na výše uvedené otázky. K jedné ze skupinek se připojil i biskup. „Naslouchal jsem, abychom ve světle darů Ducha Svátého našli způsob, jak lépe spolupracovat a podpořit službu mladým lidem, službu blízkosti a doprovázení,“ vysvětlil.

Při závěrečné prezentaci pak zazněla celá řada postřehů, které mohou posloužit v další práci Diecéznímu centru mládeže a biskupovi, ale především přítomným mladým lidem, kteří vesměs vedou společenství mládeže i starších dětí.

Lukáš Balog z Liběšic u Žatce například už ve skupince popsal péči o děti a mládež ze sociálně znevýhodněného prostředí, kdy v jeho farnosti se v rámci pastorace vlastně věnují i sociální práci a nahrazují nefunkční rodiny a vytvářejí pro děti a mladé lidi bezpečné prostředí, včetně podpory vzdělávání.

Vojtěch Šafránek z teplické salesiánské farnosti zas připomínal, že největší výzvou je podle něj reagovat na konkrétní potřeby a témata mladých lidí – tedy co zrovna řeší ve svém životě, nikoliv jim předkládat „hotové návody“. „Klíčem k nim je otevřenost a přijetí,“ popsal.

Účastníci se shodli na potřebě propojování na úrovni celých společenství napříč diecézí, aby bylo možné budovat vztahy a inspirovat se tím, co jinde dobře funguje. Zvát se navzájem nikoliv jen jako jednotlivci, ale celé party, protože jsou často malé a rozptýlené po území celého severu Čech. Projevili proto přání zlepšit komunikaci a propagaci – vytvořit například centrální registr táborů i dalších akcí i on-line platformu pro sdílení osvědčených zkušeností.

Mladí lidé také opakovaně upozorňovali na těžkosti života z víry a jejího praktikování na každodenní bázi – tedy v situacích, kdy mladí lidé vycházejí do světa ze společenství mládeže, po skončení společných akcí – ať už víkendových nebo táborů. „Mám na mysli, jak skloubit vnější svět a vnitřní svět církve, aby víra nebyla oddělenou částí života,“ popsal další z účastníků, Tobiáš Velinský. Za důležité pak zástupci mládeže označili i posilování motivace k přejímání zodpovědnosti, zejména při hledání nástupců a předávání služby vedoucích mládeže – a k dalšímu vzdělávání, aby např. evangelizace nebyla jen záležitostí kněží. Shodně také volali pro sebe i pro kněze po metodické podpoře. Pro klérus pak jeho odbřemenění od administrativních a správcovských rolí. Biskup Stanislav Přibyl nato popsal současnou snahu „osvobodit“ kněze od této povinnosti zaměstnáním a pověřením regionálních správců majetku – přičemž uvedl, že jeden z pilotních projektů již funguje ve farnostech P. Kamila Škody v okolí Bělé pod Bezdězem.

Ve skupinkách i v závěrečném shrnutí poukazovali přítomní také problém „ztráty“ věkové skupiny mezi desátým a patnáctým rokem, jak to ostatně potvrdily i statistické údaje z podzimního sčítání návštěvníků bohoslužeb. „Nechtěl bych chodit s rodiči do kostela a prostě zmizet,“ popsal P. Smolek a nabízel pro tento věk program UP2ME, který má kluky i holky doprovázet v jejich dospívání.

Od mladých lidí také zaznělo přání pořádat více takových synodálních setkání. V závěru P. Jiří Smolek přislíbil, že se uskuteční na přelomu jara a léta příštího roku.

Jiří Nývlt, snímky autor

Přidejte se!

Od podzimu bude v litoměřické diecézi probíhat katechetický kurz. Zní to trochu jako školení pro „učitelky náboženství“. Ale není to tak. O plánech, které společně sprádaří biskup, vedoucí Katechetického centra a odborný garant kurzu P. Cyril Havel hovoří posledně jmenovaný.

Jak se to vlastně přihodilo, že jste garantem Katechetického kurzu v litoměřické diecézi?

Katechetice se dlouhodobě věnuji a náboženskou pedagogiku a etiku také učím na teologické fakultě v Českých Budějovicích. Podílím se na různých kurzech pro katechety společně s Evou Muroňovou a řadou dalších odborníků. Když litoměřické Katechetické centrum začalo kurz připravovat, tak si mě prostě našli. Potěšilo mě, že biskup si mě vybral jako odborného garanta. Potkal jsem se s vedoucí centra Barborou Nývltovou na jednom semináři, slovo dalo slovo a mě to začalo velmi zajímat, protože se to ukazuje jako skvělá příležitost v prostředí, které moc neznám, a které je – co se týče katechetické práce – poměrně náročné.

V čem?

Často slyším trochu poraženecké řeči a také – to lámání hole nad katechezí nejen u vás na severu Čech. Ale už z prvních setkání s kněžími i katechety v litoměřické diecézi vidím, že skepse vůbec není na místě. Když jsme se začali nad tím kurzem zamýšlet, tak jsme si prvně sedli s biskupem a začali jsme si i s Bárou Nývltovou mapovat prostředí i jeho potřeby. Bára od loňského podzimu objíždí jednotlivé vikariáty a navštěvuje katechety při oblastních setkáních, komunikuje s kněžími při kněžských vikariátních konferencích. Je to velký kus práce. Zjišťuje, co vlastně katecheté i kněží v katechetické oblasti dělají, co prožívají a co by potřebovali. Kurz teď připravujeme tak, aby byl na míru dané situace.

Jasně a co by tedy vlastně potřebovali?

Navrhli jsme základní rámec toho programu, ale zároveň necháváme volný prostor pro to, abychom

finální podobu i nadále hledali společně s lidmi, kteří se přihlásí. Opravdu to chceme ušít na míru. Rád bych, abychom společně prozkoumávali cesty, jak na to, a aby to bylo opravdu přínosné a účastníci zažívali efektivně investovaný čas a pozornost. Moc si přejeme, aby celý ten kurz prospěl nejen rozvoji katechetické práce, ale také osobnostnímu růstu jeho účastníků, aby jim pomohl utvářet svůj život z víry. Pokud se nám podaří lidi, kterým leží na srdci evangelium, přizvat, bylo by super, kdyby se i později a dlouhodobě vzájemně podporovali, aby vzniklo kolem této práce společenství věřících, kterým leží sdílení víry napříč generacemi na srdci. Chtěli bychom, aby je to bavilo, aby jim to dávalo smysl a aby se v tom našli a prospívalo to i jejich dobrému pocitu dobře prožívaného křesťanství.

Takže to vlastně nebude nějaké školení, jak učit „nábožko“?

Rád bych – a tak si to představuji, že vlastně vznikne parta lidí, společenství, v němž se budeme navzájem inspirovat k osobnímu růstu ve víře. A z toho pak těžít v jejím sdílení s dětmi i dospělými, k nimž jsme posláni. Hodně bude záležet na lidech, kteří se k nám přidají a přihlásí se. Moc je zvu a rád bych jim předem řekl: Nečekejte prosím jen nějaké školení v technikách výuky, které pak budete aplikovat. Není naším cílem takhle instrumentalizovat poklad víry.

Už jste to naznačil – ale jaký je váš náhled na katechezi v litoměřické diecézi? Jaká vidíte specifika?

Cenným zdrojem informací je vedle Bářiny průzkumnické mise i pohled biskupa Stanislava Přibyla, který tuto diecézi zná. A pak jsem měl možnost přijet na seminář s kněžími z diecéze na toto téma. Byl to cenný zdroj zkušeností z terénu, kdy přijela dvacítká kněží z celé diecéze, a tak jsme se mohli přímo od nich dozvědět, jaká je realita, jaké cesty vidí oni a co považují za důležité. Zaznívala od nich potřeba vytvořit kromě jiného nějaký základní rámec obsahu – tedy co učit a jak, v jakých etapách lidského, respektive dětského života o kterých tématech hovořit. Jednotlivé oblasti, vikariáty a farnosti se velmi liší a cílová skupina je velice rozmanitá. Někde jsou to maličké dětské skupiny, jindy může jít i o provázání katechumenů, případně dokonce vzdělávání dospělých. Zásadně se liší dynamika farní skupinky dětí z křesťanských rodin nebo dvacetihlavé třídy. Prakticky každý kněz přišel se svým vlastním příběhem. Je to jeden z důvodů, proč nelze vytvořit nějaký obecně platný standard pro všechny, ale spíš objevit kreativní a dynamický přístup a povzbudit k tomu každého, aby se nebál přidat, reagovat a v Duchu Svatém

Chystáme katechetický kurz

činit vše nové. Bylo by skvělé se učit v dialogu odpovídat na konkrétní poměry a spojit lidi, aby o sobě věděli, mohli si navzájem poradit. Také proto je součástí kurzu i tak trochu společenský rozměr, kdy bychom rádi, aby během těch dvou let proběhla i vícedenní společná setkání, aby naši katecheté mohli být spolu a poznali se víc, než že přijedou na nějaké přednášky. Inspirovali jsme se v magdeburské diecézi, kde mám kolegu a situace tamní církve je velmi podobná té na severu Čech: katolická církev je tam společensky minoritní, plošně roztržštěná a často i marginalizovaná menšina.

Pomoc pro misijní poslání církve

Jak jste se v rozhovoru dočetli, od podzimu začíná kurz, který připravilo naše Katechetické centrum. Nemá to být jen nějaké „školení“. Rádi bychom vytvořili společenství lidí, kteří budou sdílet a uskutečňovat tuto misi: věnovat svou pozornost šíření radostné zvěsti, podporovat se v této činnosti a sbírat zkušenosti, dělit se o ně a žít misijní církev. Není to samo sebou a nespadne to z nebe – i zde platí přísloví „Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže“. S důvěrou v tuto lidovou moudrost Vás zvú, abyste se Vy, kdo cítíte takové povolání, přidali. Mladí, staří. Třeba jen na část, třeba jen pro osobní rozvoj a práci na svém vztahu s Pánem – i kdyby to znamenalo, že nenajdete prostor pro své uplatnění nebo kuráž se do této práce na Vinici Páně pustit. Potřebujeme formaci stávajících katechetů a hledáme další, kdo by se věnovali tomuto způsobu šíření radostné zvěsti, formaci dětí, mladých lidí i dospělých.

V praxi se už nyní ukazuje, že kooperaci kněží a laiků při katechezi a uvádění do tajemství víry, je velice prospěšná. Kněží i katecheté mohou ve vzájemné spolupráci obohacovat jedni druhé a vytvářet mnohem zajímavější „hodiny náboženství“, věst nejen k poznávání pravd víry, ale k jejich prožívání a uvádění do životní praxe. To všechno naše místní církve velice potřebuje a není v silách a možnostech kněží tuto misi nést jen na svých bedrech.

Jako odborného garanta jsem vybral P. Cyrila Havla. Našeho předního odborníka v oblasti náboženského vzdělávání. Společně s vedoucí Katechetického centra Barborou Nýlvovou vytvořili (a vytvářejí) strukturu kurzu a domluvení jsme tak, že k tomu přispějí svou poptávkou a potřebami i samotní účastníci. Také já i generální vikář Radek Jurnečka (který se této oblasti u nás v diecézi několik let věnoval) se do formace katechetů zapojíme. Těším se na Vás a srdečně Vás zvú: přidejte se.

+ Stanislav

Zmínili jste setkání s kněžími.

Co jste si z něj odnesl?

Předně jsme je – jak už jsem zmínil – nechali představit jejich zkušenosti a praxi. Byli hodně otevření. Pak jsme jim představili některé materiály, které jsou k dispozici a mohly jim být k užítku. A pro mě bylo nejzajímavější, že jestli jsem přišel se skepsi a obavami, odešel jsem odtamtud potěšený: jsou mezi nimi chlapi, kteří moji nejistotu rozptýlili. A pokud se k nim přidají věřící z farností a bude to společná práce, bude to k užítku života církve a křesťanství v zahradě Čech, jak se říká. Slyšel jsem někdy mluvit i o kamenolomu. Nevím, ale mám v hlavě obraz takové nějaké zahradní skalky.

A jak si představujete účastníka kurzu, kdo by se měl hlásit?

Představím modelového účastníka, ale nechci, aby to vyznělo jako nějaké omezení! Zřejmě asi už nějakého rodiče, který

má odrostlé děti, takže si bude moct dovolit od nich odjet. A zároveň už má taky trochu času a chuti udělat něco ve farnosti pro druhé. Prostě lidi, kteří si řeknou: „Jasně, je dobré pro Krista a křesťanství v regionu něco udělat a také pro lidi, se kterými žijeme, vidíme nebo nevidíme příležitosti a taky vlastně nevíme, jak na to. A k tomu, abychom něco dělali, tak se rádi necháme povzbudit, inspirovat a vlastně chceme udělat i něco pro svou víru.“ Mním, že když se přihlásí a projdou tím, tak to prospěje alespoň jim, utřídit si základní křesťanská témata i život z víry – řekněme náš životní styl. Nemusí se hlásit na celý kurz, ale třeba si vybrat jednotlivé semináře nebo přednášky zajímavých odborníků. Chceme, aby ten kurz nebyl jenom soustavně pro ty, kteří se přihlásí a budou ho absolvovat od začátku do konce, ale aby to byla možnost otevřená pro kohokoli, kdo stojí o nějaké vzdělávání. Kurz může posloužit i kněžím a zejména stávajícím katechetům a katechetkám.

Na co a na koho se tedy mohou účastníci těšit?

Kurz by neprobíhal jen v Litoměřicích, ale i na jiných místech v diecézi. Aby to bylo pro někoho jednou blízko, jindy zase trochu dál. Věnovat se budeme obecným poznatkům k biblistice, duchovnímu životu, morální teologii, svátostem, uvádění do katechetické praxe. Vždycky bude část, která bude mít online podobu. Přednášející nejprve nabídnou účastníkům přednášku v online prostoru – oni si ji sami v klidu domova poslechnou a měla by být vlastně takovým uvedením do tématu. A pak se setkají a půjde se do konkrétní a bude to vlastně už možná také reakce na tuto první část. Dalším pilířem budou katecheticko-didaktické inspirace, jak konkrétní téma rozmanitě uchopit v praxi. Například po úvodu do etiky a křesťanské morálky budeme v praxi diskutovat přístup k desateru a rozebírat konkrétní otázky a problémy. V didaktické části se pak dozvědí, jak o tématu desatera učit, když mají ve skupině tři děti a jsou podobného věku, nebo když je jich patnáct v rozpětí od sedmi do třinácti let. Skvělé by bylo, když budou mít i konkrétní skupinu, kde budou učit a přijdou i s reflexí z praxe, protože pak může přijít otázka: „Ono mi to takhle nějak úplně nefunguje. Co mám dělat?“ Pak se můžeme cíleně a prakticky bavit, jak na to.

A co se týče přednášejících, kdo dorazí?

Ještě to není definitivní, ale na programu projeví zájem se podílet například salesiáni Ladislav Heryán a Michael Martínek, který působil zde v Teplicích, Karel Satoria, Jan Houkal nebo Jan Czudek, katechetičtí specialisté jako Eva Muroňová nebo Ludmila Muchová. Budou jistě i další, ale ti ještě svoji účast nepotvrdili. Za důležité považuji i zapojení biskupa Stanislava Příbyla a generálního vikáře Radka Jurnečky.

Čekáte, že to bude prospěšné i vám?

Jasně. Je to pro mě výzva. Moc mě těší zájem, který to už probudilo. Fandí tomu kněží, s nimiž jsem hovořil, povzbudivý je entuziasmus Báry Nýlvové a skvělé je, jak na tom záleží i biskupovi. Těším se, že se nám z toho podaří vykřesat kus dobrého díla. Chci se nechat překvapit a doufám, že i tenhle rozhovor pomůže tomu, aby se přihlásili další účastníci.

P. Tomáš Cyril Havel je katolický kněz, řeholník, autor a překladatel. Působí jako farní vikář v Římskokatolické farnosti u kostela sv. Markéty v Praze-Břevnově. Na Teologické fakultě Jihočeské univerzity přednáší o tématech spojených s náboženskou pedagogikou a katechetikou. Je šéfredaktorem katechetického časopisu pro děti Duha a patří mezi naše přední odborníky v oboru náboženské výchovy.

Biskupové slavili společně s hasiči

Biskupská rezidence, katedrála sv. Štěpána a celé město Litoměřice se staly na začátku července dějištěm devátého ročníku Hasičských slavností. Jejich začátek hostil biskup Stanislav Příbyl na biskupství a v katedrále pro účastníky sloužil mši svatou generální vikář Radek Jurnečka. Mezi „bojovníky s ohněm“ dorazil (a požehnal jim a jejich práci) také pražský arcibiskup Jan Graubner.

Celkem 240 sborů nejen z České republiky, ale i ze Slovenska, Maďarska, Německa a z Polska přijelo do Litoměřic na

největší hasičský sraz ve střední Evropě. A s nimi i necelých 24 tisíc návštěvníků, které neodradilo ani ne zcela příznivé počasí.

Vůbec prvně v historii slavností navštívil akci i prezident České republiky. V pátek odpoledne se vydal po výstavišti také přímo mezi hasiče, které posléze pozdravil

v úvodu slavnostního dekorování 120 historických praporů. Stuhám požehnal P. Radek Jurnečka.

První den slavností zakončila v pátek večer již zmíněná Floriánská mše v katedrále sv. Štěpána, celebrowaná generálním vikářem Radkem Jurnečkou.

Sobotní den začal jako již tradičně na Mírovém náměstí průvodem historické a moderní techniky. Pražský arcibiskup Jan Graubner na závěr zdravil hostů požehnal práci profesionálních a dobrovolných hasičů i slavnostem samotným.

Program a s ním i celé Hasičské slavnosti Litoměřice 2025 vrcholily hodinu před půlnocí nejprve oblíbenou Hasičskou hudební fontánou, kdy více než 50 proudnic podle přesné choreografie stříkalo vodu do výšky až 25 metrů za doprovodu Smetanovy Vltavy.

(red)

Jáhen Jan Horníček: Nechal jsem se naverbovat

Jan Horníček je někdejší sekretář biskupa Josefa Koukla. Ve zralém věku se stal jáhnem a dnes je nejstarším členem tohoto duchovenského společenství v litoměřické diecézi. Druhého června oslavil své devadesáté narozeniny. Je vdovec, mariánský ctitel, člen Schönstadtského hnutí a žije v Terezíně.

Jaká byla vaše cesta k jáhenství?

Za bolševika nešlo vůbec s životní cestou duchovního počítat. V roce 1990, když se uvolnily společenské poměry a přišla svoboda církve, tak jeden z kněží, kteří se angažovali v Schönstadtském hnutí, které mi bylo a je blízké, P. Oldřich Kolář, mne k této cestě oslovil a pozval. Řekl: „Co kdybyste šel studovat teologii?“ No a já se nějak nedokázal dost bránit (smích). Před revolucí i po ní jsem už sloužil jako pověřený akolyta. Donášel jsem nemocným a nemohoucím farníkům v Terezíně svaté přijímání. To byly krásné chvíle.

Nechal jsem se „naverbovat“, ale to jsem netušil, že další život bude jak klouzačka. Odešel jsem z původního veterinárního zaměstnání ve výrobě očkovacích látek.

Dnes říkám, že naštěstí jsem se tenkrát o jedno místo nedostal do parlamentu. Ze samého konce kandidátky za Občanské fórum. Tak mě zvolili starostou Terezína. Dálkové studium teologie při tom všem byla strašná, velká zátěž.

Moje povolání roky dozrávalo. Formace nebyla příliš organizovaná, hlavně jsme dojížděli každou druhou sobotu na přednášky. Studia jsem končil také pomalu, protože mi scházela státnice z církevního práva u profesora Zedníčka. Když jsem odpromoval, už bylo jasné, že mě biskup Josef Koukl bude chtít angažovat jako sekretáře. Vysvětil mě 29. října 1994.

Co bylo pak?

Skončil jsem na městě a 1. ledna 1995 nastoupil do biskupského sekretariátu. Když jsem odcházel ze starostování, tak měl jsem dost velký kredit. Znal jsem se s prezidentem Havlem, tykal si s představiteli státní správy i samosprávy. Dokonce jsem některé přivedl zpět ke svátostnému životu.

Od biskupa čerstvě odešla sekretářka a mě posadili k počítači – roky jsem se tomu bránil, ale najednou jsem do toho spadnul a tady to na mě kruté dolehlo. Vybavení bylo zoufalé, peněz se nedostávalo, takže jsme nemohli počítat ani vypnout, aby nastartoval.

Za pár měsíců se ke mně přidala další síla, Martina. V technice administrativy se vyznala mnohem lépe. Na sekretariátu biskupa se tenkrát řešila spousta věcí, které příslušely biskupské kurii: personalia, dekrety, záležitosti manželského práva. Jak já byl vděčný profesorovi Zedníčkovi.

A měl jste nějaké úkoly vyplývající z jáhenství?

Sloužil jsem biskupovi při liturgii, když byly pontifikální mše jako jáhen. Byl jsem tenkrát fit a bylo mou radostí číst evangelium. Tedy čist... já bych tuším jediný v celé republice, kdo evangelium zpíval.

Už jako děčko jsem zpíval dokonce v Opeře Veronika pod vedením Rafaela Kubelíka. Zpěv byl můj velký koníček. Zpíval jsem v kostelních sborech a celých čtyřicet let jsem

byl sboristou i tenorovým sólistou v Pěveckém sdružení litoměřických učitelů. Bylo to moje potěšení a hobby.

Povězte, jaké pro to všechno bylo vaše rodinné zázemí?

Moje už zesnulá manželka inklinovala dlouhá léta k Sestrám Mariiným, které dnes žijí a působí ve východočeské Rokoli. Tenkrát za nimi dojížděla z Brna, odkud oba pocházíme, do Třeboně. Měly tam své centrum, některé tam zůstaly a zbytky komunisté buď pozavírali nebo rozprášili do civilních zaměstnání po celé zemi. Znali jsme se s mojí paní ze společenství mládeže v Řečkoviciích, kde nás vedl určitou dobu budoucí tajný biskup Stanislav Krátký, vynikající člověk. Moje milá žena Marie k sestrám tihla, měla sice před sliby, ale už po obláčce – tedy vlastně přijatá do společenství. Svoje rozhodnutí pak změnila. Byla to krasavice a velice hodná dívka, za kterou pátili kluci z celé farnosti. Včetně mého staršího bratra. Já byl ten nejmenší z nich, který ji neuháněl – a tak jsem nebyl „nebezpečnej“ a nakonec jsme se tak sblížili, že jsme si řekli, že k sobě asi patříme. No tak jsme k sobě patřili. Já měl teprve po prvním semestru studia veterinárního lékařství.

Kdy jste se vzali?

Byla to dlouhá známost. Byli jsme spolu ve společenství mládeže prakticky až do svatby. On mi tatínek říkal: „Kluku jeden, ženit se chceš, ale nic nejsi. Nejdřív musíš dostudovat a pak se teprve můžeš ženit. Mařenka Kvardová na tebe počká.“ Brali jsme se, když jsem promoval. 21. března 1959 jsme měli civilní svatbu, za pět dní jsem měl promoci a za pár dnů svatbu církevní. Za týden nato jsem odjížděl sem, na sever Čech, do Terezína, kde pro mě bylo připravené místo, dostal jsem tzv. umístěnku a k ní byt. Bydleli jsme v domě

u váhy, kde se nám narodily první dvě děti ze tří. A pak, když se měla narodit třetí dcera, tak jsme se stěhovali do většího.

To vyhlíží jako pěkná rodina.

Ted' jsme oslavili moje devadesátiny společně v Rokoli, docela jsme se rozrostli a mají všichni hezké rodiny. Nejstarší dcera Marie žije v Litoměřicích a její manžel Jirka byl místostarostou i starostou. Syn Jan je inženýr a pracuje v automobilce v Kvasinách, věnuje se vývoji. A třetí dcera Hanka Imlaufová žije v Praze a věnuje se s manželem Petrem doprovázení snoubenců a manželů. Lidé ji určitě znají přinejmenším z Katolického týdeníku.

Zmiňoval jste vliv Schönstadtského hnutí na váš život.

Náš život byl s tímto společenstvím hodně spojený. Dlouholetá představená, sestra Marie, dala mojí paní takový propouštěcí list, který byl vlastně laskavé přání do dalšího života. Navštěvovali jsme je pravidelně, v Rokoli, trávili tam prázdniny s celou rodinou. Byli jsme jako velká rodina, pomáhali jim pečovat o toto poutní místo, stavět jejich první dům. Sestry bydlely porůznu v okolí – za bolševika se jejich skutečný řeholní život všemožně skrýval. Bylo to někdy náročné. Jednou jsem tam kopal dešťovou kanalizaci a šly

kolem sousedky z vedlejší vsi a začaly mudrovat, že to tady prý stavějí nějaké jeptišky. Tak jsem jim říkal, že v žádném případě, že já přece nevypadám jak nějaká jeptiška. Bylo šílené všechno skrývat – ale Rokole je šťastně na pomezí Rychnovského a Náchodského okresu - a úředníci v tom měli nepořádek, nemohli se nějak dohodnout, a tak to Panna Maria vyřešila, že sestry nakonec stavební povolení přes všechny zvěsti o tajném klášteře dostaly a postavily tzv. domeček.

Čím vás hnutí proměňovalo duchovně?

Zakladatel hnutí P. Josef Kentenich byl jako nemanželské dítě odložený do ústavu pro děti – jeho maminka ho svěřila péči Panny Marie a on svůj život takhle zaměřil. Základem této spirituality je odevzdání a víra v pomoc Panny Marie. Celé hnutí je společenstvím lásky a zakládá si na svatosti všedního dne. Pro mne se stala tato duchovní cesta skutečně mojí a Ro-

kole takovým centrem, místem, kam se velice rád vracím, bývám tam každý rok pár dní.

Schönstadtské hnutí

Schönstadtské hnutí vzniklo v roce 1914 v Schönstattě v Německu. Zakladatel, P. Josef Kentenich zde v malé kapličky spolu se svými žáky bohoslovci uzavřel úmluvu lásky s Pannou Marií. Úmluva lásky je schönstadtské zasvěcení Marii jako Matce Tříkrát Obdivuhodné, Vítězné Královně Schönstadtské. Každý člen schönstadtského hnutí se dává Panně Marii zcela k dispozici, jako její nástroj, a na oplátku očekává, že se ho Maria ujme jako jeho Vychovatelka a pomůže mu ke svatosti.

Schönstadtské hnutí se od té doby rozrostlo do mnoha větví, které spolu tvoří jednu velkou rodinu: Středem hnutí jsou seculární instituty - jejich členové žijí podle evangelijních rad (chudoby, čistoty a poslušnosti), ale žijí ve světě, často jen v malých komunitách nebo jednotlivě. P. Kentenich založil šest takových institutů: institut Mariiných sester, Mariiných bratří, diecézních kněží, Paní ze Schönstattu, Schönstatt Patres a institut rodin. Dále, jako volnější společenství bez právních závazků vůči hnutí i církvi, patří do hnutí apoštolské svazy - v ČR funguje svaz žen, svaz rodin a svaz diecézních kněží. Úplně volná společenství jsou potom apoštolské ligy - jejich členové se snaží žít podle schönstadtské spirituality, ale není zde ani závazek se scházet - v ČR působí liga maminek, rodin, žen, mužů, diecézních kněží a dívků a mužské mládeže.

Tyto skupiny jsou na sobě organizačně i právně nezávislé.

Máme tu teď v litoměřické diecézi dvacítku chlapů v jáhenské formaci. Co na to jako „doyen diecézního jáhenského sboru“ říkáte?

Když se ohlížím za svou jáhenskou službou, tak bych jim moc přál prožít alespoň kousek radosti ze služby, kterou jsem mohl nabídnout a mít i já. Už jen, že jsem řadu lidí doprovodil ke šťastné smrti, mohl sloužit u oltáře. Největší šanci vidím v tom, že se dostanou mezi lidi ve své práci, ve svém životním prostoru – na spoustu míst, kam kněží nepřijdou a moc tam „nepasují“. Jáhnové mohou příkladem osobního života hodně udělat. Já jsem to měl těžké, protože jsem jako moravský rodák ani za 65 roků v Terezíně nepřestal být tak trochu cizincem – nestal se ze mě Homo Nordbohemicus Terezinicus (smích).

Jiří Nývlt, snímky rodinný archiv

Starostové z celé diecéze přijeli na biskupství

Takovou frontu biskupská rezidence už dávno nezažila. Ze sálu v prvním patře stál zástup starostek a starostů až k vratům. Na setkání s biskupem Stanislavem Přibylem přijeli 22. května až z těch nejzapadlejších obcí na severu Čech. Pozvání přijalo celkem 220 reprezentantů místních samospráv z pěti krajů, které spadají do území litoměřické diecéze.

Biskup je při vstupu do historických prostor biskupství osobně přivítal a se všemi hovořil. Prakticky každý zmiňoval „svůj“ kostel, někteří i „své“ duchovní správce. Obraceli se na biskupa i s řešením konkrétních problémů, které mohl hned na místě „převzít“ a řešit generální vikář Radek Jurnečka.

Úvodní slovo obstaral starosta Litoměřic Radek Löwy. „Pane biskupe, jste tu rok a já můžu spolu s vámi v Litoměřicích vítat takový počet starostů. Takhle je sezvat, to se nepovede snad ani Svazu měst a obcí,“ uvedl. Hostitelského slova se ujal biskup – a protože se shromáždění zástupci samospráv ani zdaleka nevešli do sálu – bylo ho díky ozvučení (stejně jako Radka Löwyho) slyšet prakticky v celém domě.

Trocha historie

Biskup připomněl starostkám a starostům historii působení církve na severu Čech. Poukázal na její demografický vývoj během posledních osmdesáti let, který vedl zejména k ekonomické a správní zátěži, kterou dnes způsobuje struktura velkého počtu farností a chrámů. „Druhá světová válka, odsun německého obyvatelstva, čtyřicet let komunismu a všeobecná sekularizace v západní Evropě vykonaly své. V tuto chvíli máme k dispozici přibližně 100 kněží ve službě, přičemž jich tu bývalo až 1500. Před námi stojí transformace této struktury, protože tak, jak je postavena nyní, už není funkční,“ popsal biskup. Velkým problémem je podle něj enormní počet kostelů a kaplí, které byly postaveny v úplně jiné demografické a náboženské situaci a ve své době byly adekvátní jak počtem, tak velikostí pro věřící. „Dnes je situace značně jiná a je třeba říci, že jsou místa, kde prostě nejsme schopni nejen

v kostele konat pravidelné bohoslužby, ale ani se o něj adekvátně starat jako o stavbu či památku. Myslím, že podobné zkušenosti máte i vy s tím, jak mizí z obcí pošty, obchody, hospody a další zařízení, které svým způsobem činily obec obcí. Tady vidím velký prostor pro spolupráci,“ řekl.

Jak funguje církev?

V krátkosti také připomněl rozhodovací procesy v církvi. Každá farnost je samostatnou právnickou osobou, kterou sice také zřizuje nebo ruší (většinou to má podobu sloučení se sousedními farnostmi) biskup, ale statutárním orgánem farnosti je farář. „Proto, abychom minimalizovali ekonomické i reputační riziko, mají farnosti v celé České republice nastavený finanční limit, v němž mohou právně jednat samostatně. Nad tento limit potom potřebují schválení úřadu biskupa, tedy biskupství. Toto schválení ovšem nenahrazuje nebo neruší svobodné rozhodování farnosti o pronájmech, pachttech, prodejích, nákupech, opravách apod. My pouze sledujeme, aby byly činěny kroky, které zajistí dlouhodobou udržitelnost provozu té které farnosti,“ popsal Stanislav Přibyl. Připomněl, že partnerem pro jednání obce je tedy primárně příslušný farář, který může biskupství požádat o pomoc, protože tento úřad disponuje potřebnými odborníky, většinou v oblasti stavební, ekonomické a právní. Náročnější transakce jsou potom schvalovány biskupstvím.

Financování

Biskup hovořil také o financování církve v kontextu majetkového vyrovnání státu s církvemi, kdy stát přestane v roce 2030 podporovat jejich provoz. „Abyste si udělali obrázek, v současnosti má Biskupství litoměřické rozpočet cca 150 milionů korun. Z toho asi 110 milionů jsou mzdové náklady,“ popsal a doplnil: „Jen tím chci naznačit, že pokud nemáme hned prostředky na opravu majetku, není to tím, že bychom nechtěli dát, ale že se musíme opravdu hodně otáčet, abychom zajistili základní provoz.“

Pomoc farnostem spočívá v první řadě v tom, že biskupství platí faráře. Dále jim platí administrativní pomoc, tedy stavební techniky a účetní, nyní nově někde také správce majetku. Mezi farnostmi fungují principy solidarity. Existuje tzv. svěpomocný fond, kam farnosti odvádí určitá procenta ze sbírek a z výsledků vlastního hospodaření. Tento fond potom podporuje většinou opravy kostelů a far tam, kde by si na to farnost nebyla schopna opatřit prostředky. Jedinou možností, jak udržet v přijatelném stavu stavby

v majetku farností, jsou granty a dotace. „Ty se nám, Bohu díky, daří čerpat. Farnosti jsou schopny sehnat prostředky na příslušný povinný podíl k poskytovaným dotacím. Mnoho příspěvků jde z obcí a za to vám velmi děkuji,“ vyzdvihl biskup.

Společné dobro

Stanislav Přibyl ocenil, že je stále více lidí, kterým není lhostejná lidská pospolitost, a je to zřejmé na úrovni obcí. „Myslím, že bychom se měli také zamyslet nad ještě důležitější formou spolupráce a to je spolupráce na zušlechťování lidských vztahů. Myslím

Biskup Stanislav Přibyl s „dárečkem“ od starosty Klášterce nad Ohří Štefana Drozda.

a jsem přesvědčen, že to, co nám má a musí všem společně ležet na srdci je to, co nazývá sociální nauka církve jako bonum commune, tedy společné či obecné dobro,“ uvedl tuto část Stanislav Přibyl a politoval, že to často vypadá tak, že – obrazně řečeno – „moje zahrádka má anglický trávník, ale za plotem jsou dvoumetrové kopřivy“. „Na druhou stranu vidím, že je – Bohu díky – stále více lidí, kterým není lidská pospolitost lhostejná. Jsou to často takoví národní buditelé. Jde o to, abychom se nestarali jen o to, co je skutečně i pomyslně jen na naší zahrádce a v našem domě, ale abychom měli zájem o to, co je za plotem. To, co z nás, individuálních osobností, činí společenství či společnost, jsou vztahy,“ popsal biskup a vyzdvihl roli starostek a starostů: „Vím, že jste to v první řadě vy, kteří jste kandidovali, protože vám není jedno, jak to vypadá za plotem vaší zahrádky, ale také vám není lhostejné, jaké jsou vztahy mezi lidmi,“ pronesl biskup a doplnil: „Děkuji vám za vaši službu obcím. V této chvíli bych vám rád řekl, že vaši službu chci podporovat: modlitbou, dobrým slovem a podanou rukou ke spolupráci,“ uzavřel Stanislav Přibyl.

Pozvání do Litoměřic ocenila mj. starostka Litvínova a poslankyně Kamila Bláhová. „Zájem pana biskupa o starosti starostů je od pana biskupa moc hezký. Můžeme tu zjistit, jak celá diecéze funguje a jak a s kým můžeme efektivně projednávat záležitosti, které řešíme ve své obci a potřebujeme k nim součinnost církve,“ uvedla.

Jiří Nývlt, snímky autor

Běh pro Hospic sv. Štěpána

Místo, kde probíhá dobro

Hodně běžců, hodně kilometrů, hodně radosti, hodně pomoci, hodně peněz a hodně sdíleného dobra. Na novou přístavbu se podařilo vybrat skoro jeden a půl milionu korun.

V sobotu 24. května se uskutečnil už po jedenácté tradiční Běh pro Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích. Běžci měli na výběr z mnoha tratí – 0,5 km, 1, 3, 6 a 10 km. Krátké, dětské tratě vedly v okolí hospice a Dómského pahorku, delší tratě vedly ke koupališti a na cyklostezku, ta nejdelší až k jezeru v Přisfanech.

Na startu stálo 630 běžců, z toho 60 dětí do 6 let, 40 mladších školáků a 50 juniorů. Devět běžců bylo starších 65 let a dva z nich běželi dokonce trať 10 km. Nejmladšímu registrovanému závodníkovi byl jen jeden rok. Běželo také i 10 psích závodníků a dva příslušníci policie ČR v plné patnáctikilové výstroji. Na trati bylo vidět i mnoho kočárků a dětských odstřikadel.

Už od začátku května se však běhalo tzv. virtuálně – zapojilo se 140 běžců jednotlivců z daleka, nebo těch, kteří nemohli přijít na živý běh k hospici. Od dubna se přidávalo postupně 21 škol – mateřských, základních i středních a také sportovní kluby.

Běh podpořilo na 20 firemních dárců, 12 firemních týmů a 12 běžců-ambasadorů a jejich přátel-dárců.

Nejúspěšnější ambasadorkou byla Jitka Kopecká, jejíž běžecká výzva přinesla hospici neuvěřitelných 142 500 Kč. Druhou nejúspěšnější výzvou se stala výzva rodiny Smolkových ve výši 117 700 Kč. Další podpora přišla z prodeje občerstvení, triček či dražbou obří tatranky od hlavního partnera běhu, firmy Mondelez.

„Atmosféra běhu, kterou běžci společně vytvořili, byla úžasná, přátelská a plná dobra. Navíc nám přálo počasí. Jsme opravdu vděční za neuvěřitelnou vlnu pomoci a solidarity,“ vzkazuje ředitelka hospice Monika Marková.

Organizaci běhu pomáhaly zajistit Technické služby Města Litoměřice a na šedesát dobrovolníků. Do této pomoci se zapojili i studenti ze Střední pedagogické školy. Bezpečnost pomáhala zajistit Městská policie.

„Tentokrát jsme běhali pro nové prostory a zázemí domácího hospice, ambulance i lékárn. Díky úspěšnému běhu se můžeme směle pustit do budování nové přístavby pro již zmíněné služby. Děkuje, že jste běželi s námi,“ uzavírá Monika Marková.

Zuzana Legnerová, snímky Marta Marková

Světlo

spiraci v proměnách času. Reflektuje nejen jeho barokní slávu, ale i stopy, které zanechal v krajině, výtvarném umění i lidské paměti.

Poutní chrám Navštívení Panny Marie v Hejnicích slaví tři staletí od svého posvěcení. K výročí byla připravena rozsáhlá výstava představující chrám jako duchovní i uměleckou in-

a naděje

Výstavní projekt je rozdělen do **dvou samostatných částí**, které doplňují a prohlubují pohled na význam této sakrální stavby – jedné z nejvýznamnějších v česko-německo-polském pohraničí.

V galerii kláštera se vůbec poprvé uceleně představuje **výběr děl výtvarného umění od konce 18. století po současnost**, jejichž námětem je právě **hejnický chrám**. Po tři století už je výraznou dominantou krajiny, ale jeho výtvarné ztvárnění se proměňuje spolu se společností a jejími hodnotami. Výstava ukazuje, jak různé generace výtvarníků nahlížely na toto místo. Významnou součástí jsou i trojrozměrné předměty řemeslného charakteru – poutní artefakty, upomínkové obrázky a drobnosti, které byly po desetiletí prodávány při svátcích a slavnostech. „Hejnice byly vždy místem, kde se propojoval duchovní rozměr s každodenním životem lidí. A právě tento vztah se promítl i do vystavených děl – každé z nich je svědectvím své doby,“ říká kurátorka výstavy Anna Habánová.

Druhá část výstavy je umístěna v křížové chodbě kláštera a má formu panelové expozice. Zaměřuje se na **dějiny klášterního kostela**, jeho duchovní význam a architektonický vývoj od gotických počátků přes barokní výstavbu až po devastaci a následnou rekonstrukci ve 20. a 21. století. „Podařilo se shromáždit unikátní materiál a sestavit na devatenácti panelech příběh kostela v obrazech. Chrám v Hejnicích není jen místem duchovní síly, ale i živou kronikou proměn naší společnosti. Výstava mapuje i tyto příběhy,“ říká Jan Heinzl, ředitel kláštera, a dodává: „Téma jednotlivých panelů zahrnují historii místa, filozofii vzniku kostela a jeho patronát, barokní slávu, úpadek v 19. století, obnovu na přelomu dvou posledních staletí. Odbornou část výstavy připravili spolu s Janem Heinzlem historik Milan Svoboda a historička umění Anna Habánová, oba z katedry historie Technické univerzity v Liberci.

Obě části výstavy by nemohly vzniknout bez významné podpory jednotlivců, veřejných institucí, firem a nadací.

Výstava je zařazena do celoročních oslav významného výročí hejnického chrámu, které vyvrcholilo v úterý 1. července v předvečer svátku Navštívení Panny Marie. Stejně jako před 300 roky vstoupilo do největší sakrální stavby Libereckého kraje procesí a litoměřický biskup Stanislav Přibyl zde slavil pontifikální mši svatou, na kterou dorazili i potomci donátorského rodu Clam-Gallasů, kteří o chrám po staletí pečovali, liturgii doprovázelo Collegium Musicum, pěvecký sbor ČVUT Praha a pěvecký sbor bývalých studentů Lužickosrbského gymnázia z Budyšína. Hejnický patronátní Clam-Gallasovský kostel byl postaven podle plánů Thomase Haffeneckera v letech 1722–1729, a to na místě středověkého mariánského poutního kostela. Kostel je též místem posledního odpočinku více než 30 příslušníků hraběcího rodu Gallasů a Clam-Gallasů. V roce 2018 kostel s areálem Vláda ČR vyhlásila národní kulturní památkou.

(jmn)

Světlo a naděje 300 let poutního chrámu v Hejnicích
Jubilejní výstava v galerii a křížové chodbě hejnického kláštera
30. 6.–28. 9. 2025 • denně 10–18 hodin
www.klasterhejnice.cz • jan.heinzl@klasterhejnice.cz

Snímek Jakub Šerých / Člověk a Věra

Ohlédnutí za Nocí kostelů

dobrovolníci v diecézi otevřeli 271 sakrálních staveb

Organizátoři letošní Noci kostelů poprosili pořadatele v jednotlivých chrámech o krátkou zprávu, jak se u nich „zadařilo“.

Nabízíme několik ohlasů, včetně fotografií v malé fotogalerii. „Všem dobrovolníkům moc děkuji, cením si ochoty kostely otevřít všem, kdo se přišli podívat a zažít sakrální prostory trochu jinak,“ vzkazuje biskup Stanislav Přibyl.

Nejvíce přihlášených kostelů měla letos pražská arcidiecéze – bylo jich 387. Litoměřická se o druhou a třetí příčku děl s královéhradeckou – registrovali jsme shodně 271 chrámů otevřených veřejnosti.

Bělá u Děčína

Hlásí 100 návštěvníků a pět dobrovolníků. Při úklidu kostela na ně vykoukl cípek lístečku z bočního mariánského oltáře. Na zažloutlém papírku byla starým německým rukopisem (Sütterlinschrift) napsána prosebná modlitba: „O, nejsvětější matko Boží, pomoz mi v mé nouzi a vyslyš moji modlitbu. Vrať mi mé dítě a synovce zdravé zpátky. Sv. Antoníne, nalezni ho, božské srdce Ježíšovo, posiluj ho...“ Velmi pravděpodobně byla napsána za války.

Bořislav

Atmosféra byla skvělá, dobrovolníků sedm. Akce se vydařila, jen byla velká zima.

České Zlatníky

Program proběhl podle plánu: Děti z ZUŠ Most a sbor SMOG z gymnázia Most přivezl autobus, který objednal a zaplatil obecní úřad Obrnice, který se také postaral o občerstvení účinkujících dětí. Velký úspěch měla výtvarná dílna pro děti na téma svatý Jiří. K rozebrání tu nabídli růžence, časopisy, obrázky svatého Jiří a svítky s úryvky z Písma. Přišlo asi okolo 300 lidí.

Dolní a Horní Ročov

Z Ročova hlásí organizátoři průběh na výbornou. Přišlo asi 145 lidí. Snímky a informace jsou dostupné také na FB skupině Spolek pro obnovu Ročova a okolí.

Horní Řasnice

Dorazilo 40 návštěvníků a největším lákadlem byla bezesporu přednáška Jiřího Bláhy o nálezů renesančních maleb v kostele, který překvapil i samotné památkáře. Obraz Šestého dne stvoření – stvoření Adama a Evy a obraz Posledního soudu

České Zlatníky, kostel sv. Jiří

Horní Řasnice - Srbská

Hrad Valdštejn, kaple sv. Jana Nepomuckého

Chomutov, kostel sv. Ignáce

Kunratice u Cvikova, Křížálový chrám

Liberec

Libochovany, kostel Narození P. Marie

Litoměřice, kostel sv. Ludmily

Litoměřice, kostel sv. Vojtěcha

jsou příkladem šíření reformace na Frýdlantsku v době vlády Kateřiny z Redernu (1603). Většina maleb bude do konce června zakryta, ale návštěvníci o ně nepřejdou tak docela. Jsou zachyceny s průvodním slovem a zasazením do kontextu na bannerech, které vytvořil Petr Bíma.

Koncert ZUŠ Nové Město pod Smrkem pod vedením Marie Čechové a koncert Pavla Jeníčka (trubka) a Petra Tomeše (piano) okrášlili noc krásnou hudbou.

Místní kněz, Antoni Wasil, promlouval až v závěru. Věnoval se tématu Naděje: s nadějí se díváme do budoucnosti a věříme, že pokud bude v našem srdci Láska, pak se nemusíme změn bát.

Spolek pro obnovu kostela v Horní Řasnici pozval na koncerty Hudebního léta v kostele.

Chabařovice

Kostel navštívilo podle odhadů 130 lidí a odcházeli spokojení a dobře naladěni. Organizačně se na večer podíleli čtyři dobrovolníci, kteří si celý večer pochvalují jako povzbudivý, plný radosti a naděje.

Křižany

Letos dorazilo 60 návštěvníků a na přípravách se podílelo 15 dobrovolníků.

Libouchec

Noc kostelů dopadla na výbornou – děti zpívaly a atmosféra byla skvělá. Došlo i k nečekané situaci, když se rozbila aparatura a kostel utichl. Ale rodiče spontánně začali zpívat, děti se přidaly a celý okamžik měl své jedinečné kouzlo.

Litoměřice

Farou Českobratrské církve evangelické v Rooseveltově 7 prošlo během letošní Noci kostelů 89 návštěvníků. S velikým ohlasem se setkala inspirativní přednáška Pavla Kosatíka o statečném životě a zajímavém myšlení Přemysla Piterra.

Řadu návštěvníků zaujala i historie domu a samotné prostory sboru i Diakonie. K programu Noci kostelů tu již neodmyslitelně patří také žesťový soubor Consonare, jehož repertoár ocenil i Pavel Kosatík. Během poslechu potěšily i grilované klobásky.

Na závěr se účastníci připojili ke společné modlitbě s katolickým knězem Józefem Szeligou, evangelickým farářem Benjamenem Rollem a pravoslavným knězem Petrem Novákem v kostele Všechny svatých na Mírovém náměstí.

Malá Veleň - Jedlka

Za krásného, i když chladného počasí prošlo kostelem v Jedlce na sto návštěvníků. Kostel si prohlédli, ocenili zejména práci správce Marcela Hrubého, který se stará o řadu chrámů v okolí, a který se zasloužil i o to, že tento nejstarší gotický kostel

v regionu opět nabízí těm, kteří procházejí, příjemný zážitek. Kdo měl zájem, mohl vystoupat do věže a prohlédnout zvony, které během večera několikrát zazvonily.

Mezi nabízenými upomínkovými předměty byly i poštovní pohlednice kostela. Přes dvacítku návštěvníků využilo netradiční nabídku, že mohou napsat pozdrav z Noci kostelů svým přátelům, známým a doplnit text pamětním razítkem.

Postoloprty

Hlásí velký zájem místních i přespolních. Přišlo asi 150 lidí!

Řitonic

V kostele sv. Štěpána v Řitonicích bylo při koncertě 90 posluchačů, individuálně zavítalo 12 návštěvníků. Akci připravili čtyři členové Nadačního fondu na záchranu kostela sv. Štěpána v Řitonicích.

Smržovka

V průběhu večera dorazilo 127 návštěvníků. Velkým překvapením byla návštěva sportovkyň z Milovic ve 21.55 hod. Velký zájem byl o prohlídky kostela od podlahy až po věž.

Sýčina

Pět dobrovolníků otevřelo kostel a poděkovalo za zaslání Kostelních novin, sirek, pexes a dalších materiálů. Noviny si pochvalují, díky nim byla možnost návštěvníků snadno oslovovat a „velmi se osvědčily“.

Střekov

S výzdobou pro Noc kostelů na Střekově pomohla dobrovolnice - paní kostelnice. Padesátka příchozích její práci moc chválila.

Třebušín

Ve vesničce Třebušín prožili místní opět po roce několik krásných hodin s návštěvníky kostela sv. Mikuláše.

Během večera jej navštívilo asi 40 zájemců, často i s dětmi. Ti, kteří přišli poprvé, velice obdivovali tuto stavbu a byli překvapeni, že jejím autorem je proslulý litoměřický architekt italského původu Octavio Broggio.

Někteří uváděli, že je nejvíce zajímaví prosté venkovské kostelíky, že často mezi nimi objeví opravdové skvosty.

Zajímali se o historii kostela i obce, obdivovali oltářní obrazy a vzácné varhany a litovali, že oba velké zvony ve věži se staly „oběťmi“ válek.

Vratislavice

Přípravy programu se účastnilo asi třicet lidí. Měli tu „vítáče“, kavárnu, pečení buchet i květinovou výzdobu přímo na Noc kostelů. A samozřejmě další program.

(jmn)

Litoměřice, Farní sbor ČCE

Mladá Boleslav, kostel sv. Havla

Postoloprty

Vratislavice n. N., kaple Vzkříšení

V oseckém klášteře visí nové zvony

V polovině května obsadil na celý den nádvoří kláštera v Oseku jeřáb. Do tzv. hodinové věže postupně zvedal nové zvony z dílny zvonaře Pernera. V srpnu je přímo ve věži, jak si také přál, požehná biskup Stanislav Příbýl.

Celou novou koncepci založili zvonaři na původním klášterním zvonu s tónem b0 z roku 1673. Po výběrovém řízení odlila pasovská dílna celkem osm zvonů. Největší z nich nese jméno Robert a váží 2300 kg. Následují Alberich a Štefan. „Pojmenování prvních tří zvonů je dedikováno otcům zakladatelům cisterciáckého řádu a prvním opatům,“ vysvětluje správce kláštera Jindřich Koska. Čtvrtý zvon nese jméno Bernard, pátý Laurencius a šestý Benedikt odkazují na opaty „obnovitele“ kláštera po útrapách třicetileté války. „Sedmý zvon nese jméno sv. Josefa a osmý Panny Marie, jejíž kult je cisterciákům vlastní - o čemž svědčí zasvěcení všech klášterních cisterciáckých kostelů,“ doplňuje Koska. K tomu budou ještě přidány dva starší zvony, a sice zvon z roku 1640 a rovněž zvon z roku 1489.

Pod Krušnými horami tak bude znít v souzvuku celkem 11 zvonů, z čehož čtyři – dva nové a dva historické – teprve zavěsí nad chrám Nanebevzetí Panny Marie a sedm zvonů už vystoupalo do tzv. hodinové věže prelatury kláštera. Tam své místo našlo šest nových zvonů a jeden historický pro sváteční ruční zvonění (podrobnosti viz box níže).

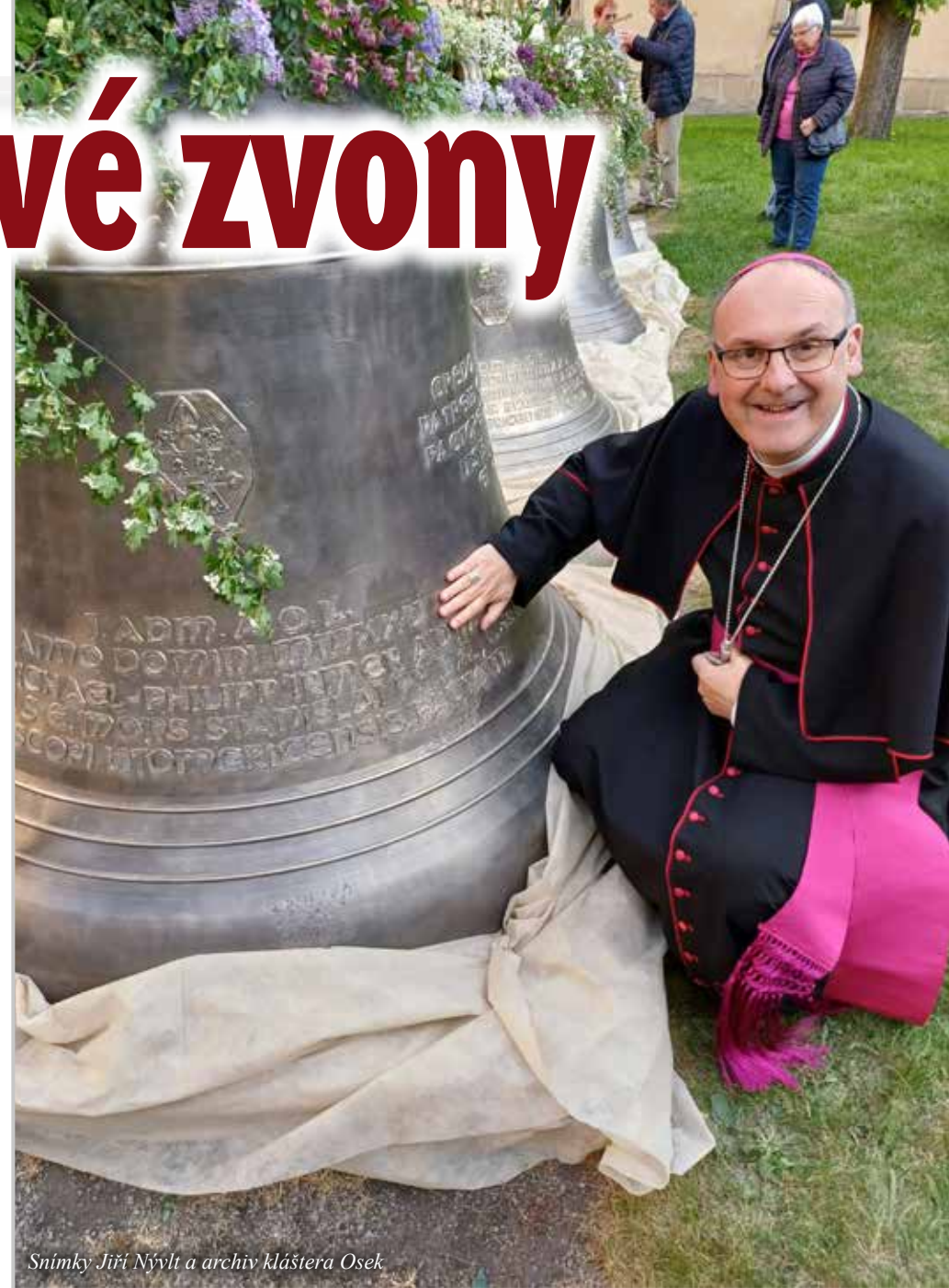
Zvony mají nejen jména s vyobrazením jejich nositelů, ale jsou ozdobené reliéfy francouzských lilí, jako připomínka země, kde cisterciácký řád vznikl, znakem cisterciáckého opatství, pro které jsou zvony určeny, a jmény církevních představitelů dané doby (z farnosti a diecéze). Na šesti nových zvonech je rozepsáno latinsky vyznání víry. „Takže když budou znít společně, tak se vlastně ponese celým podkrušnohor-

ským údolím hláhol zvonů s poselstvím Creda,“ těší Jindřicha Kosku. Chcete-li zvony takto slyšet, přijďte 17. srpna na slavnostní požehnání a rozeznění těchto zvonů po pontifikální mši svaté. „Biskup Stanislav Příbýl si přál je žehnat až přímo ve věži,“ prozradil správce.

Pořízení zvonů spolufinancovala EU – a to více než 12,5 milionem korun. Další již schválený projekt nese název Božské tóny a týká se obnovy velkých varhan v klášterním kostele.

(jmn)

Další schválený projekt nese název „Božské tóny“ a týká se obnovy velkých varhan v klášterním kostele

Snímky Jiří Nývlt a archiv kláštera Osek

Chcete-li slyšet, přijďte 17. 8. na slavnostní rozeznění těchto zvonů po pontifikální mši svaté, kdy se hláhol zvonů roznese podkrušnohorským údolím s nádherným poselstvím Creda.

Hláhol zvonů podkrušnohorským údolím

K cisterciáckému opatství patřily zvony vždy. V některém období jich bylo méně a v některém více. Ty, které zůstaly po všech válečných útrapách a rekvizicích, jsou historicky cenné, bohužel zvukově nesourodé. Původní klášterní zvon je pouze jeden s tónem b0 z roku 1673 od Mikuláše Löwa staršího. Má průměr 1540 mm a váží 1845 kg. Ten posloužil jako základ pro celou novou koncepci. Po výběrovém řízení odlila firma Perner z Pasova celkem osm zvonů. Největší z nich nese jméno Robert, má průměr 1600 mm, váží 2300 kg s tónem c1, druhý v pořadí je Alberich s průměrem 1400 mm, vahou 1400 kg a tónem es

1, třetí v pořadí je zvon se jménem Štefan (připomínka Štefana Hardinga) s průměrem 1200 mm, vahou 1000 kg a tónem f1. Pojmenování prvních tří zvonů je dedikováno otcům zakladatelům cisterciáckého řádu a prvním opatům. Čtvrtý zvon nese jméno Bernard o průměru 1060 mm, váže 700 kg a s tónem g1. Pátým zvonek je Laurencius, který má průměr 890 mm s vahou 500 kg a tónem b1. Šestý v pořadí je pak zvon Benedikt o průměru 676 mm, váže 220 kg a s tónem es2. Oba tyto zvony jsou k počtě opatů obnovitelů kláštera po útrapách 30leté války. Sedmý zvon nese jméno Josef – jako ochránce a starostlivý pěstoun,

má průměr 610 mm, váhu 150 kg a tón f2. Osmý zvon pak nese jméno Maria. Je průměru 580 mm, o váze 120 kg a s tónem g2. K tomu souzvuku budou ještě přidány dva starší zvony, a sice zvon z roku 1640 od zvonaře Zachariáše Hillgera o průměru 830 mm, váže 250 kg a s tónem c2 a rovněž zvon z roku 1489 o průměru 510 mm, váže 110 kg a s tónem a2. Celkem bude znít 11 zvonů, z čehož čtyři zvony – dva nové a dva historické budou v transepu kostela Nanebevzetí Panny Marie a sedm zvonů v tzv. hodinové věži prelatury kláštera, kde bude šest nových zvonů a jeden historický. (jk)

Zprávy z diecéze

Orelské závody v Semilech

Na hřišti gymnázia v Semilech se v první polovině května uskutečnily orelské lehkotletické závody. Přihlásilo se čtyřicet závodníků v různých kategoriích.

Nejmladší účastníci byla ještě ani ne dvouletá Maruška z Libštátu. Velkou radost udělalo organizátorům nejen to, že to byla za všechny roky největší účast, ale také se splnilo jejich přání, aby to byla soutěž, kde se budou zúčastňovat celé rodiny.

Všichni, kteří se umístili na prvním místě, dostali pohár a drobnou odměnu. Všichni ostatní si mohli vybrat z připravených odměn, takže nikdo neodešel s prázdnou.

Praxe v knihovně

Skupina šesti studentů Katedry historie Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci přijela v závěru května do Litoměřic, aby si mohli v diecézní knihovně prakticky vyzkoušet práci v oboru, který studují. Katalogizovali farní knihovny, pomáhali s jejich tříděním v depozitáři. „Dostanou bednu s knihami a musejí jednotlivé svazky zařadit do katalogizačního programu, který je zároveň on-line,“ popsal archivář a knihovník Martin Barus.

Rada Českého rozhlasu na návštěvě v Litoměřicích

Členové Rady Českého rozhlasu navštívili ve středu 28. května během své cesty na sever Čech litoměřického biskupa a delegáta České biskupské konference pro média Stanislava Příbyla. Provedl je historickou budovou biskupské rezidence, pohostil a probrali společně celou řadu témat, která se týkají mediálního prostoru, žurnalistické etiky i novinářské práce v České republice.

Během neformálního setkání se seznámili s historií a současností života církve na severu Čech. „Bylo to velmi milé přijetí. Hovořili jsme o práci Rady Českého rozhlasu a pan biskup nás informoval mimo jiné o médiích, která se věnují církvím a křesťanství. Byl to přínosný hovor o komunikaci a sdělovacích prostředcích i o jejich společenské roli,“ popsal předseda rady a její mluvčí Ondřej Matouš. Jedním z témat byla podle jeho slov i budoucí možnost slučování veřejnoprávních médií.

Generální ředitel Českého rozhlasu René Zavoral ocenil, že si biskup na debatu se členy rady „udělal čas“. „Chtěli jsme doplnit naši cestu do Ústí nad Labem i o setkání, v němž bychom se seznámili jak s panem biskupem, tak se životem místní církve,“ uvedl generální ředitel.

Přínosné bylo setkání také pro obsah vysílání rozhlasu. „Snažíme se věnovat i duchovním tématům, nabízet posluchačům možnosti usebírání, zastavení se v čase. Žijeme ve složité době a o to více přemýšlíme o hodnotách, pro které tady jsme. Toto prostředí a setkání bylo inspirativní. Když se nám do budoucna podaří navázat další spolupráci na projektech v oblasti kultury, charity a vzdělávání budu ještě raději a Český rozhlas je pro to velmi otevřený,“ zdůraznil René Zavoral.

Biskup Stanislav Příbyl poděkoval za práci Českého rozhlasu. „Jsem vděčný za službu rádia veřejné služby posluchačům. Bylo to setkání s milými lidmi a jsem rád, že mohu rozhlasu nabídnout otevřenost ke spolupráci,“ zhodnotil litoměřický biskup.

(jmn)

Opravený oltář v „Křišťálovém chrámu“

Předposlední květnový den stanuli návštěvníci chrámu v obdivu a úctě před dílem restaurátorů týmu Sylvie Kroupové, kteří předchozí den od

rána do noci pracovali na dokončení dvouleté generální rekonstrukce oltáře svatého Kříže. Uskutečnili dílo, kterým navázali na předchozí generace umělců, kteří v 19. století tento oltář vytvořili.

Snímek David Sobotka

Jarní setkání varhaníků litoměřické diecéze

Kadaň hostila v půli května tradiční jarní setkání varhaníků litoměřické

diecéze. Dorazilo třináct hudebníků, kteří doprovázejí liturgii na královský nástroj. Po velmi milém přijetí Lukášem Gavendou v bývalém františkánském klášteře jsme měli možnost ocenit nové varhany v klášterním kostele Čtrnácti svatých Pomocníků vestavěné do historických skříní z původních barokních varhan. Následovala prohlídka klášterních prostor a především pak monumentálního interiéru kostela za vyčerpávajícího a zasvěceného výkladu Lukáše Gavendy. Po obědě jsme se vydali do děkanského kostela Povýšení Svatého Kříže k varhanám postaveným krnovským varhanářstvím v časech, kdy tato firma produkovala nástroje evropského formátu, tedy ve 20. a 30. letech minulého století. Nakonec se naši pozornosti těšil malý, ale velmi pěkný nástroj v kostele Sv. Rodiny a sv. Alžběty při bývalém klášteře alžbětinek. Všechny tři nástroje překrásnými improvizacemi předvedl strahovský varhaník Vladimír Roubal, který se našich setkání již poněkud zúčastnil. Ti, kteří do Kadaně dorazili, jistě nelitovali. Příčinou nižší účasti byl nejspíš již poněkud pozdní termín, který nevyhovoval především kolegům pracujícím ve školství. Ukazuje se, že květen a červen již nejsou měsíce vhodné pro tuto akci a bude zapotřebí plánovat ji na duben. Už nyní si tedy dovoluji tímto (nejen) varhaníky pozvat na setkání podzimní, jehož termín teprve oznámíme a které se nejspíš uskuteční opět v Litoměřicích.

Radek Rejšek, diecézní organolog

Mše svatá na Ještědu

Na Ještěd se první červnovou nedělí vypravili věřící z Liberce a okolí. Místní duchovní správce P. František Masařík zde společně s nimi slavil mši svatou s požehnáním městu a kraji. „Počasí bylo přes očekávané bouřky jasné a tematika Nanebevstoupení Páně byla takto

blízko nebi velmi silná,“ přiblížil poutník Adam Rygál. Jednalo se v pořadí o 14. ročník výstupu na ikonický vrchol Ještědu spojený se slavením eucharistie. Na vyhlídce

na město Liberec se tyčí dřevěný kříž usazený na své místo přesně před 35 lety. Dřevěné kříže byly mnohokrát obnovovány, vždy je zničily bouře. Ten současný byl vztýčen skupinou nadšenců krátce po sametové revoluci a je vytesán z tvrdého akátového dřeva a napuštěn býčí krví. Snímek Milan Jurčo

Maturitní vysvědčení v Bohosudově

Maturitní vysvědčení dostali na začátku června studenti Biskupského gymnázia v Bohosudově od generálního vikáře P. Radka Jurněčky v místní bazilice Panny Marie Bolestné. Na slavnost dorazili i zástupci vedení města Krupka v čele se starostou Janem Kuzmou. „Společně jsme pak probrali i možnou podporu města církevní škole a její roli ve vzdělávání v regionu i její další rozvoj,“ popsal P. Jurněčka. Pětaticetí maturantů generální vikář připomněl, že z gymnázia si neodnášejí jen vědomosti a vysvědčení, ale že získali také veliké vnitřní bohatství. Povzbudil je, aby ho ve svém životě naplno využívali a rozvíjeli.

Svatost biřmování

Dny v okruhu svatodušní slavnosti jsou v celé diecézi obdobím udílení svátosti biřmování. V Jizerských horách – v kostele sv. Víta v Příchovicích, tedy ve zdejšímu Centru života mládeže Křížovatka, jej 8. června přijalo z rukou biskupa Stanislava Příbyla 37 mladých lidí z několika českých diecézí. Jedna z biřmovankyň dorazila dokonce ze sousední německé drážďansko-míšeňské diecéze. Příprava na tuto svátost zde trvala celé dva roky každý měsíc při pravidelných víkendových setkáních. Biskup mladé lidi povzbuzoval, aby dary a charismata, které přijmou skrze svátost

biřmování, dali do služby církvi. „Nepřijímáte je sami pro sebe, ale abyste byli obdarováni pro druhé. A ti pak budou obdarováni pro vás. Takový je život ve společenství,“ zdůraznil Stanislav Příbyl.

Snímek Jana Chadimová / Člověk a Víra

Stát prodává kus někdejšího kláštera

V sousedství komunity premonstrátek, v areálu kláštera v Doksaněch na Litoměřicku, se chystají majetkové změny.

Stát se totiž pokouší v elektronické aukci prodat sýpku a další objekty v barokním komplexu. Vývolávací cena je 5,5 milionu korun.

Prodává stát, protože majetková práva „zdedil“. Klášter premonstrátek totiž zrušil už Josef II. Přesto dnes v jeho části opět žije komunitativní komunita téhož řádu. Sestry se na místo spojované se sv. Anežkou vrátili v devadesátých letech zásluhou polských řeholnic z kláštera na krakovském předměstí Zwierzyniec, který byl založen ve 12. století právě z Doksan. Část historického majetku pro ně od státu odkoupili v roce 1997 strahovští premonstráti.

Objekty jsou prázdné a většinou ve špatném až havarijním stavu. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových je nejprve nabídl státním institucím, pak obcím a krajům. Bez odezvy. Nyní je nabídl k prodeji v aukci, protože je podle zákona není možné prodávat například řádu nebo církvi za symbolické sumy. I takový nákup by byl pro řád problematický, protože budovy jsou osm dekad zanedbávané a ve špatném technickém stavu. „Pevně věřím, že života komunity se prodej tohoto majetku v poměrně těsné blízkosti našeho společenství nedotkne. Sousedy si nevybíráme. Ale ať to bude kdokoliv, budeme se za tyto lidi modlit,“ uvedla k plánované elektronické aukci představená kláštera, převorka Augustina Vrzalová. Sestry žijí už dvě dekády v uzavřeném a opraveném komplexu, který se nachází na odlehle straně zdevastovaného barokního klášterního areálu a přiléhá k původně románské bazilice Narození Panny Marie. Také kostel a krypta jsou majetkem církve.

Opravují další část střechy

Na Klášteře Hejnice se pustili do opravy další části střech. Zápas s kunami v krovu a podkroví kláštera trval více než 20 let. Nyní, při rekonstrukci střechy, se odkrývají důsledky. „Zjistili jsme, že jsme

topili Pánubohu do oken. Alespoň malou útěchou jsou nám jedinečné výhledy,“ podotkl ředitel kláštera Jan Heinzl.

Snímek Klášter Hejnice

Studenti dokumentovali chrám

V rámci praxe prvního ročníku oboru Stavebnictví a architektura měli studenti Gymnázia a Střední průmyslové školy v Duchcově možnost provádět měření v kostele sv. Jakuba Většího ve Světcích. Po důkladném studiu prostor a zákoutí kostela si měli možnost vyzkoušet základy zakreslování historických konstrukcí od románského slohu až po baroko. Praxe obohatila jejich

znalosti a poskytla příležitost pracovat s historickými památkami a lépe poznat architektonické detaily.

Snímek Jan Hanzlík

Cyklopout' do Jeníkov

Ultimátní cyklopout' Přimětice – Jeníkov u Teplic skončila úspěšně. „Krásná příroda, pocit sounáležitosti, nečekané zážitky – letos nikdo nepíchnul –, vyčerpání a pokušení to vzdát, ale prověřiš svou vůli, s duchovním doprovodem, který

se občas někde zdrží, a někteří nedojedou,“ popsal jeden z účastníků Petr Kříž. Výsledkem je podle něj

nepopsatelný zážitek u značky Jeníkov s vítajícím kostelem sv. Petra a Pavla a duchovní cíl: mše svatá v něm a doznění na faře.

Snímek FB Petra Kříže

Vietnamská komunita v Teplicích

V teplickém Červeném kostele se v neděli 15. června sešli katoličtí křesťané z vietnamské komunity na oslavě svého patrona sv. Antonína. V chrámu se shromáždilo asi 250-300 věřících.

Snímek farnost Teplice

Připomínky konce světového válečného konfliktu

Dvě akce, které připomínaly 80. výročí ukončení války, se 18. května uskutečnily v litoměřické diecézi. Do Filipova putovali lidé a biskupové z obou stran česko-německé hranice. Na tryznu v Památníku Terezín přijeli také premiér, prezident a v modlitbě zastupoval církev generální vikář Radek Jurnečka.

Ve Filipově má své kořeny společenství Ackermann Gemeinde – založené vysídlenými katolíky usilujícími prakticky od konce války o smíření mezi oběma národy. Na Pout' smíření u příležitosti 80. výročí ukončení války proto přišli a přijeli poutníci z Česka i Německa společně se svými biskupy – litoměřickým Stanislavem Příbylem a zhořeleckým Wolfgangem Ipoltem. Při mši svaté zazněly i vzpomínky dosud žijících někdejších obyvatel českého pohraničí.

Aby ustala nenávist a touha po moci

Na tryznu v Památníku Terezín dorazili premiér Petr Fiala i prezident Petr Pavel a představitelé obou komor parlamentu, Ústavního soudu a ministerstev.

Nacisté zavlekli v letech 1941 až 1945 do terezínského ghetta na 155 tisíc Židů z celé Evropy. Podle odhadů tu kvůli hladu, stresu a špatným podmínkám zemřelo 35 tisíc lidí. Většinu dalších pak nacisté povraždili ve vyhlazovacích táborech. „Jsou to děsivá čísla, která si připomínáme už 80 let. Někdo by mohl říct, že je to smutná historie a není k ní dnes co dodat,“ uvedl premiér Fiala a dodal, že by to byla tragická chyba. Připomněl, že bychom neměli přestat být ostražití zejména k propagandě a lžím ve veřejném prostoru.

Na pietní akci zde vystupují také pamětníci – tentokrát to byl Fedor Gál, slovenský politik a sociolog, který se v březnu 1945 v Terezíně narodil. V projevu připomněl svou matku i laskavost a soucit hladovějících a nemocných terezínských vězňů.

Z úst litoměřického generálního vikáře P. Radka Jurnečky zazněla modlitba za všechny zemřelé s prosbou, „aby v nás všech ustala nenávist a touha po moci“, která je příčinou válek a násilí. Se židovskou modlitbou na něj navázal vrchní zemský rabin Karol Sidon.

V programu vystoupil i pěvecký sbor Puellae cantantes a odpoledne uzavřel koncert Vídeňské filharmonie.

Jiří Nývlt, snímky Přátelé poutního místa Filipov

Chvála o dpočinku

Aneb: poslechněte Boha a užíjte si volno

řujeme. „**Odpočinek je prostě Boží.**“

Vnitřní pokoj

V Novém zákoně pak dostává odpočinek hlubší a duchovnější rozměr, než je tomu ve Starém zákoně, protože je spojován se samotným Ježíšem Kristem, vírou, spásou a věčným životem. A nejde jen o prostý fyzický klid, ale doslova o odpočinutí duše v Bohu, tedy již zmiňovaný eschatologický pokoj, věčný pokoj nastávající po smrti a pak až nastane Boží království.

Snad nejznámější výrok o duchovním odpočinku v Kristu se nachází u Matouše 11,28-30: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi, a já vám dám odpočinek. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinek svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“ Nejde tu o fyzický klid, ale o vnitřní pokoj, který přináší vztah se samotným Ježíšem, který nám zároveň ukazuje, že starozákonní příkaz o šabatě má sloužit člověku. Můžeme to vidět u Marka 2,27-28, když Ježíš říká: „Šabat byl učiněn pro člověka, a ne člověk pro šabat. A tak je Syn člověka pánem i nad sobotou.“ Tedy: „**Odpočinek je Boží dar.**“

Nepokojné je mé srdce...

Nad to se v Listu Židům objevuje duchovní a eschatologický odpočinek, když autor listu navazuje na již zmiňovaný Žalm 95. Zde Bůh přísahá, že nevěřící nevejdu do jeho „odpočinku“, a vysvětluje, že pravý Boží odpočinek je však stále otevřen těm, kdo uvěří a poslouchají: „Zbývá tedy sobotní odpočinutí pro Boží lid. Neboť kdo vešel do jeho odpočinutí, odpočinul si od svých skutků, jako Bůh od svých“ (Židům 4,9-10). Původní odpočinek ve formě šabatě se stává obrazem konečného Božího pokoje – odpočinku, do něhož vejdu jen věřící. Zjevení Janovo 14,13 dodává: „Blaze mrtvým, kteří od této chvíle umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať si odpočinou od svých námah; neboť jejich skutky jdou s nimi,“ a vyjadřuje dokonale odpočinutí doplněné o skutky vykonané v Bohu. Můžeme říci: „**Odpocinuti věčné dej jim, ó Pane...**“

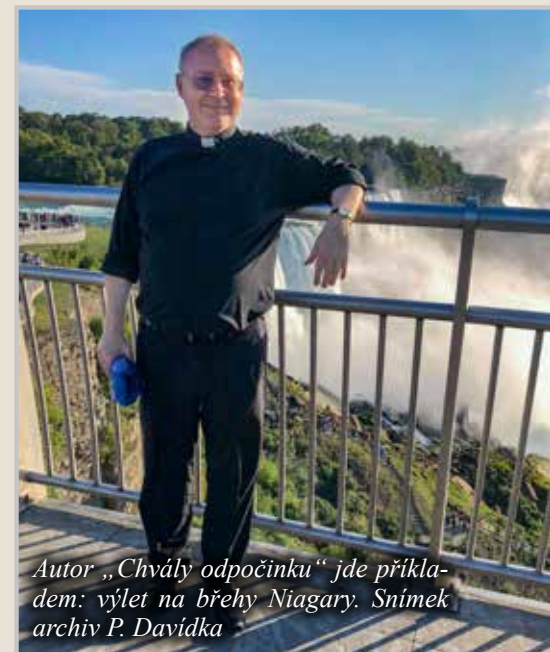
V tradici církve odpočinek má bohatý vývoj, kdy propojuje biblický význam šabatě, liturgický rytmus, duchovní praxi i eschatologickou naději. Přibývá však ještě několik dalších vrstev, jako je slavení nedělního odpočinku od týdenních prací přes rytmus odpočinku zakomponovaný do mnišské tradice až po teologii kontemplace, jak to vyjádřil ve svých „Vyznáních“ sv. Augustin, když říká: „Nepokojné je mé srdce, dokud nespočine v Tobě, Bože.“ Odpočinek je zde hluboce

duchovní záležitostí – znamená spočinutí duše v Bohu, smíření, kontemplaci a klid svědomí. „**Bud' tedy chvála odpočinku, jenž nám byl dán.**“

Důstojnost lidské práce

Máme i právo odpočinku, jak učil v encyklice *Rerum novarum* papež Lev XII., když hájil právo dělníků na volný čas a den klidu. To je sociální rozměr odpočinku, který je spojený s důstojností lidské práce: „Odpočinek je právem i odměnou za námahu.“

Vstupujeme nyní do letních měsíců. Jsou jako každoročně znamením odpočinku a pokoje. Není to odpočinutí od Boha a jeho blízkosti, ale výraz díky i účty k Němu. Když **vzdáváme „Chválu odpočinku“**, vzdáváme chválu Bohu, který nám odpočinek dal. Chceme svůj odpočinek trávit s Ním, ne bez něho, abychom načerpali sil, sami i ve společenství těch, kteří jsou s námi spojeni vírou i životním putováním. A jednou s Ním a v něm mohli věčně odpočinout. Proto „Bud' chvála odpočinku“ s Tím, který nám odpočinek dal. Požehnaný letní čas, dobu odpočinutí od lopt a námah, radost v Boží blízkosti, ať nás o prázdninách či dovolených provází na všech cestách.

Autor „Chvály odpočinku“ jde příkladem: výlet na břehy Niagary. Snímek archiv P. Davidka

Někdo možná bude odpočívát v prostoru litoměřické diecéze, navštíví poutní místa Jubilejního roku, někdo se třeba v rámci jubilea vypraví až do Říma, nebo ještě dál. Takové putování je spojené s námahou i odpočinkem. Obojí je třeba, aby naše radost mohla být plná.

Požehnané prázdniny, požehnanou dovolenou, a „**Chvála bud' odpočinku.**“

P. Martin Davídek

Jubilejní ročník soutěže V srdci paní Zdislavy

Desátý ročník výtvarné soutěže pro ZUŠ, ZŠ, MŠ a jednotlivce zná své vítěze. Tématem letošního ročníku bylo „Světlo dobrých skutků – Inspirace svatou Zdislavou“

Zúčastnili se žáci ve věkových kategoriích 5–8 let / 9–12 let / 13–15 let. Nejvíce obrázků dorazilo v kategorii mezi devíti a dvanácti lety. Celkově letos doputovalo do Jablonného 297 obrázků, dvě drobné trojrozměrné práce a dvě práce skupinové z mateřské školky. Vernisáž se konala v sobotu 7. června v ambitu kláštera dominikánů v Jablonném v Podještědí v těsném sousedství baziliky sv. Zdislavy a sv. Vavřínce, tamtéž jsou také vždy vystavena všechna díla. Výstavu je možné navštívit až do konce července.

Ceny získaly jednak děti v hlavních kategoriích, ale komise pravidelně uděluje také několik mimořádných ocenění, o kterých se rozhoduje až během hodnocení. např. za portrét, zdařilou kresbu nebo malbu, za grafické nebo jiné zajímavé výtvarné techniky. „Letos bylo uděleno ocenění také za modlitbu od sv. Zdislavy nebo za světlo od sv. Zdislavy. Záleží na tom, jak děti téma uchopí a co na svých dílech zobrazí.“ popisuje jedna z organizátorek soutěže Markéta Váchalová Vojtíšková.

Jako ceny dostávají děti výtvarné potřeby, předměty se zdislavskou tematikou. „Letos jsme nechali vyrobit trička s logem soutěže a také jsme oslovili několik designérů, kteří mají vlastní značku keramiky, šperků a papírenského zboží a textilu. Tyto předměty naplnily tašku odměn, kterou si děti společně s diplomem odnesly,“ doplňuje Markéta.

Jak děti uchopily zadané téma?

Část dětí znázorňovala přímo skutky paní Zdislavy, ale hodně dětí se snažilo ukázat buď jaké dobré skutky konají samy (pomoc druhému, často se objevuje pomoc v domácnosti, rodičům nebo kamarádům, seniorům apod.), anebo se snažily vyobrazit, co by se mělo dělat, abychom konali dobro ve svém životě. „Dobrý skutek přináší světlo do lidského života. Nejprve se rozjasní v duši toho, kdo dobrý skutek vykoná. Svědomí nás pochválí a my máme dobrý pocit a radost, že jsme někomu pomohli. Skutek lásky ale též září do našeho okolí. Každý, kdo pochopí,

že bylo vykonáno něco dobrého, se raduje, zlepší se mu nálada a je šťastnější. Přes dobré skutky vstupuje do lidského společenství pokoj, láska a mír,“ vyzdvihl jablonský duchovní správce P. Pavel Mayer OP. Doplnil, že svatá Zdislava vynikala v dobrých skutcích. „Dávala chléb chudým, přístřešek uprchlíkům, útěchu zarmouceným a Boží slovo lidem tápajícím. Jak víme, Zdislava také ošetřovala, doprovázela a často s Boží pomocí uzdravovala nemocné. Zde se snad nejvíce projevovala její milosrdná láska.

Právě těmito dobrými skutky svítí svatá Zdislava přes staletí až do naší doby. Dává nám krásný příklad a my se můžeme nechat Zdislavou inspirovat a podobně jako ona konat skutky lásky pro radost a štěstí našich bližních,“ doplnil.

Záštitu nad 10. ročníkem soutěže převzali litoměřický biskup Stanislav Příbyl, provinciál dominikánů P. Lukáš Fošum a starosta Jablonného Jiří Rýdl.

(jmn)

Snímek Roberta Ševčíkové

Svačina na cestu

Jestli jste nikdy nezažili, jaká je Alabama v létě – tj. zamílí se vám brýle, jakmile vykročíte z domu, marně se rozpomínáte, zda vůbec existuje něco jako vítr, a cítíte, jak se vám roztéká make-up – tak vězte, že tam bývá strašné horko. A taky vlhko. V létě je tam opravdu na chcípnutí. [...]

Když jsem tenkrát připoutala svoje děti do autosedaček a zamířila do Point Clear, panovala i na místní poměry mimořádná vyheň. [...]

Zrovna jsem se chystala najet na dálnici vedoucí přes záliv Mobile Bay, když jsem si všimla něčeho nezvyklého na krajnici. Bez rozmyšlení, jako by mě k tomu ponoukla neviditelná síla, jsem zastavila.

Zařadila jsem neutrální a zatáhla ruční brzdu. Necelých deset metrů ode mě stáli tři muži v dlouhých šedých hábitech. I v tom

spalujícím žáru podle všeho celkem spokojeně posedávali na svodidle. Obrátili se mým směrem, a jakmile se naše pohledy setkaly, rozlil se jim na tváři široký, nadšený úsměv.

Vystoupila jsem z auta a vykročila k nim. Představili se mi jako mniši z malé dominikánské komunity ve Francii zvané Malí bratři Beránkoví. [...] Prý cestují do Kansas City pomoci Malým sestrám Beránkovým se stavbou kláštera, a jelikož složili slib přísné chudoby, jsou odkázáni na milost projížďajících motoristů...

Se smíchem jsem jim odpověděla, že bych je moc ráda vzala, ale mám namířeno úplně jiným směrem. Rozzářili se dětskou radostí, popadli batohy a jako roz dováděné děti volali jeden přes druhého něco v tom smyslu, že to vůbec nevádí, jelikož

mě za nimi určitě poslal Bůh, a že ať je vysadím kdekoli, zaručeně je zase někdo svezde, kam budou potřebovat.

Dnes jezdím obří dodávkou, jež pojme všech devět členů naší rodiny (a případně i pár dalších nebožáků, kteří se pošetile rozhodnou k nám přisednout), ale tenkrát jsem měla velmi malý, dvoudveřový Saturn, v němž se v tu chvíli tísnily čtyři děti. [...]

Pohlédla jsem na své maličké auto, pak na ty tři chlapy, kteří si k němu spokojeně vykračovali, a v duchu jsem řekla: „Dobře, Pane, jestli chceš, abych ty tři svezla, tak se tam asi nějak vejdu.“ Kupodivu mi bylo jasné, že to tak nakonec dopadne.

V životě občas nastávají mimořádné chvíle, kdy sestoupí Duch Svatý a naznačí vám tak důrazně, co byste měli udělat, že se

hranice mezi Boží vůlí a vaší překvapivě ztenčí. Někdy mě napadá, že kdyby se ten mystický prostor zviditelnil a dokázali bychom ho vnímat našima nedokonalýma lidskýma očima, byl by průsvitný jako batist. Tahle situace byla přesně taková. Jako málokdy v životě jsem si byla jistá, že mám ty muže vzít s sebou tam, kde – jak pevně věřili – na ně už čeká další odvoz, kam potřebují.

Naházeli si batohy do kufru a začali se jeden po druhém soukat do auta. Než jsem usedla za volant, už si bratři vesele povídali s mými rozesmátými dětmi. Dodnes bych vám sice neuměla vysvětlit ani nakreslit, jak jsme se tam všichni poskládali, ale nějak se to povedlo. [...] Znovu jsem vyjela na silnici a zamířila na druhou stranu zálivu Mobile Bay. V tu chvíli se započal jeden z nejsilnějších duchovních zážitků mého života. Jakmile si k nám ti tři mniši přisedli, naplnil se vůz „závanem duchovna“... Nemluvili jsme o žádných hlubokých moudrech – ačkoli jejich vyprávění o dosavadním putování bylo poutavé a to, jak mě utvrzovali v mém povolání, nesmírně povzbudivé. Nešlo jen o to, že byli plní radosti, která z nich přímo sálala. Nedokážu si to vysvětlit jinak, než že se spolu s nimi vmáčkli ke mně do auta i sám Duch Svatý.

Nikdy předtím ani potom jsem necítila tak silně Boží blízkost. Ráda bych si tu zkušenost nějak zakonzervovala, abych mohla dát každému okusit, co jsem zažila za tu půlhodinku ve společnosti mnichů. Bylo to slovy nepopsatelné, jako z jiného světa.

Společně strávený čas rychle uběhl, a než jsem se vzpamatovala, už se zase soukali ven z auta. A přestože se tehdy můj účet v bance každou chvíli ocital v červených číslech, cítila jsem potřebu nabídnout jim tu trochu peněz, co jsem měla v peněžence. Vzhledem ke slibu chudoby, který složili, je však odmítl přijmout. Honem jsem se rozhlížela po autě, co bych jim mohla ještě dát, aby měli cestou aspoň co jíst, ale nenašla jsem nic než zpola snědený sáček směsi oříšků a bonbónů, co jsme si vzali jako svačinu na cestu. Rozpačitě jsem se jich zeptala, jestli si ten zbytek nechtějí vzít, a oni s rozzářenými očima odpověděli: „No ano! Moc rádi! A nejsou tam náhodou i M & M's?“ Přála bych vám vidět, jaká radost jim zablikala ve tvářích, když jsem je ujistila, že tam tyhle lentilky opravdu jsou.

Když už jsem se chystala nasednout a pokračovat v cestě, pokorně se zeptali, jestli by mi nevádlilo, kdyby mně a mým dětem zazpívali píseň „Ať vás Bůh provází a chrání“. Pak

spustili a já se dala do pláče. Po celou dobu jejich zpěvu mi po tvářích kanuly slzy. Plakala jsem, když jsem je objímala na rozloučenou. Plakala jsem, ještě když jsem odjížděla. A plakala jsem i ve chvíli, kdy jsem volala manželovi, abych se s ním o ten zážitek podělila.

(Hallie Lord: Neboj se... to se snadno řekne, 2. kap., s. 27–34; redakčně zkráceno)

Gaudí a příběh Svaté rodiny

Gaudí koncipoval chrám Sagrada Família jako uměleckou připomínku dějin spásy, dějin vztahu mezi Bohem a lidmi. Chtěl zde ztvárnit významné události těchto dějin: stvoření světa, práce člověka na zemi, zvěstování příchodu Krista proroky Starého zákona, tajemství Ježíšova lidského života, sedm svátostí, sedm darů Ducha Svatého, blahoslavenství, přirozená smrt, očistec, poslední soud, peklo, ráj... Tento kostel, postavený na půdorysu latinského kříže, je kamenným a skleněným katechismem, skutečnou lucernou nebeského světla.

Architektova ruka zde sleduje spojení mezi dějinami Božího zjevení v Ježíši Kristu a dějinami lidstva. Toto dílo, estetické a pastorační, korunované Kristovým křížem, je vystavěno kolem Svaté rodiny z Nazareta, která, jak jsme již uvedli, je v něm ztvárněna na několika místech. Věnujme se jim podrobně.

Velké brány tohoto chrámu jsou brány Josefova a Mariina domu. Může do něj vstoupit každý člověk, Boží stvoření a Ježíšův bratr v lidství. Gaudí vysvětlil: „Brána musí být dostatečně velká, nejen pro jednotlivého člověka, ale pro celou lidskou rodinu, protože všichni mají u svého Stvořitele místo.“

Proslulé oltářní obrazy, které měly zdobit exteriér budovy, oslavují svou kamennou chválou křesťanská tajemství: narození v Betlémě, umučení, smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista, všechny tyto skutečnosti prožité v těle toho, kdo přijal naši lidskou přirozenost.

Existuje několik svědectví o významu – zásadním významu! – který architekt Svaté rodině přikládal. Jednoho dne, když navštěvoval spolu se svým přítelem sochařem nemocné v barcelonské nemocnici, ho zdravotní sestra zavedla k umírajícímu osamělému pacientovi, bez rodiny, téměř bez identity. Oba muži si sedli kolem nemocného a šeptali mu do ucha modlitby, které doprovodily i jeho poslední vydechnutí. Krátce poté Gaudí a jeho přítel vstali a vyšli ven. Sochař byl poněkud překvapen radostným výrazem v architektově tváři.

Gaudí mu záhy svou náladu objasnil: „Zbožnost tohoto umírajícího

mi vnukla myšlenku, že u něj byla sama Svatá rodina. Napadlo mě, že bychom tuto scénu mohli zobrazit v křížové chodbě chrámu.“

Rychle se vydal na stavebníště, kde načrtl Jezulátko v Mariině náruči, které se usmívá a laskavě hledí umírajícího muže, zatímco svatý Josef u lůžka o celém výjevu rozjímá.

Každý jeho den byl prochnut pravidelností. Jeho život nebyl „romantický“ v obvyklém slova smyslu. Gaudí nebyl dobrodruhem, neusiloval o pocty nebo povýšení. Necestoval, strávil celý život v Barceloně nebo v jejím blízkém okolí. V mládí navštívil několik míst na Iberském poloostrově, včetně provincie León a jižní Francie. Tyto cesty byly velmi ojedinělé. Veškerá jeho energie patřila jen jediné věci, jeho dílu.

Na tomto místě bychom mohli zaslechnout pseudopsychologické komentáře: „Za jeho nezištností se podvědomě skrýval opravdový narcismus!“ U většiny umělců a spisovatelů, politiků nebo podnikatelů, vlastně u poměrně značné části veřejně působících lidí je to pravděpodobné. Ale Gaudímu nelze vyčítat, že svým architektonickým ambicím zasvětil celý svůj život.

Patrick Sbalchiero, Gaudí - Boží architekt, Duchovní portrét katalánského génia

K vydání připravuje KNA

Daránek sbírá peníze pro děti s úzkostí a psychickými problémy

V květnu byla spuštěna kampaň Daránek. Letošní finanční prostředky ze sbírky budou využity na poskytování psychosociální podpory dětí a dospívajících, která probíhá přímo ve školách na Lovosicku.

Pracuje se hlavně s tématy – sebepoškozování, násilí v rodinách, závislosti, šikana, rozvody rodičů, sebevědomí, úzkostné stavy, vlastní identita atd.

Nízkoprahová zařízení pro děti a mládež hrají klíčovou roli ve zlepšování životních podmínek dětí a mladých lidí, kteří se ocitli v náročných sociálních situacích. Jedním z výrazných a efektivních kroků v této oblasti je i nová iniciativa, která spočívá v přítomnosti pracovníků nízkoprahových zařízení pro děti a mládež přímo ve školách. Toto umožňuje

dětem a mladým lidem přístup k pomoci a podpoře přímo na místech, kde tráví většinu svého času. Tým pracovníků pravidelně dojíždí každý týden do několika základních škol, kde mají vyčleněnou speciální místnost. Tento prostor se stává bezpečným a přívětivým místem, kam mohou děti kdykoli přijít a využít služby. Pracovníci zde poskytují individuální i skupinové poradenství, pomáhají dětem se zvládnutím každodenních

problémů, emocí, školních záležitostí, vztahů s vrstevníky nebo rodinnými problémy. Pomoc je tak pro ně dostupná v okamžiku, kdy ji potřebují nejvíce bez nutnosti vyhledat službu jinde.

Pokud byste chtěli podpořit službu Charity Lovosice, která pomáhá dětem a mladistvým s psychickými obtížemi, zašlete prosím svůj příspěvek v libovolné výši na sbírkový účet projektu Daránek: 44665522/0800, variabilní symbol 91194. Více informací na <https://www.daraneek.cz>.

I díky sbírce Daránek může tato služba pomáhat dětem, které si samy poradit nedokážou. Pomozme jim společně vykročit do života s větší jistotou a nadějí.

V Charitě pomáhá jí rozplétat těžké životní situace

V životě někdy nastanou chvíle, kdy je toho na člověka zkrátka příliš. Problémy s dluhy, hrozba ztráty bydlení, starosti v rodině nebo pocit osamění – to vše může člověka vyčerpat a znejistit. Právě v takových chvílích je dobré vědět, kam se obrátit. A vědět koho nebo co například poradit někomu, kdo se na vás v takové situaci obrátí.

Poradenské centrum v Litoměřicích nabízí pomoc lidem, kteří se ocitli v nesnadné situaci. Poskytuje bezplatné a diskrétní poradenství, praktickou podporu i lidské pochopení. Pracovníci tu naslouchají, radí a společně s klienty hledají řešení, která jim pomohou vrátit život zpět do rovnováhy.

Pomoc je určena všem – lidem s dluhy, těm, kteří přicházejí o bydlení nebo těm, kteří se cítí psychicky vyčerpaní. Každý životní osud je jiný a v poradenském centru k němu přistupují s respektem a individuálně.

Malý chlapec a velký krok do života

Bylo mu šest let, když se poprvé setkal s pracovníky služby, která pomáhá dětem z těžkých rodinných podmínek. Ještě navštěvoval mateřskou školu. Tiché, uzavřené dítě, které si s okolním světem nevědělo moc rady. Slova mu utíkala, myšlenky zůstávaly uvnitř. Nedokázal říci, co měl k obědu ani co přes den dělal. Prostě sdílení zážitků, které je pro většinu dětí samozřejmé, bylo pro něj nepřekonatelnou překážkou.

Doma ho čekalo další břemeno. Žil s babičkou a sourozenci. Maminka zápasí s vážnou duševní nemocí, otec byl z domácnosti vykázan kvůli násilí. Nejstarší bratr musel být odebrán do diagnostického ústavu. V takovém prostředí se učit důvěřovat druhým a otevřít se světu je obrovský úkol.

Pracovníci služby proto začali nejprve s tím nejdůležitějším – vytvořit bezpečný prostor. Místo, kde by se malý chlapec nebál mluvit, kde by mohl být sám sebou a postupně budovat své sebevědomí. Společně s ním procházeli adaptačními setkáními pro budoucí prvňáčky. Pomohli mu seznámit se s novým prostředím školy, poznat paní učitelky i spolužáky. Stáli při něm také při loučení s mateřskou školou, které pro něj představovalo velkou životní změnu.

Díky této citlivé podpoře udělal chlapec velký pokrok. Postupně začal odpovídat na otázky, jeho vyjadřování se zlepšovalo, přechod do školy zvládl mnohem jistěji a s menšími obavami. Podpora pokračuje i nadále – pracovníci služby s chlapcem pravidelně pracují, rozvíjejí jeho komunikační dovednosti, pomáhají mu s přípravou do školy a podporují jeho kontakty s vrstevníky. Každý malý pokrok na této cestě je pro něj velkým vítězstvím.

Jedním z mnoha příběhů je i zkušenost paní Lenky, maminky dvou malých dětí. Na poradenské centrum se obrátila ve chvíli, kdy jí hrozilo vystěhování. Byla bez práce, zatížená exekucemi a bez jasné představy, jak situaci zvládnout.

Pracovníci centra jí pomohli se ve všem zorientovat. Společně se podívali na její finanční situaci, sepsali dluhy a našli první kroky, jak začít její těžkosti rozplétat. Pomáhali jí také při hledání zaměstnání a s vyřizováním úředních záležitostí. Díky tomu si Lenka našla práci a začala si postupně budovat stabilní zázemí.

Centrum jí navíc pomohlo připravit návrh na oddlužení. Se všemi dokumenty i podáním k soudu jí byli na blízku. V nejtěžších týdnech využila i materiální pomoc z programu POMPO (potravinová a materiální pomoc) – dostala potraviny a hygienické potřeby, aby se mohla postarat o děti.

Dnes má Lenka pravidelný příjem, schválené oddlužení a cítí, že se její život konečně dává zase do pořádku. Říká, že teď už nemusí mít tolik obav a že se s dětmi mohou zase klidněji dívat do budoucnosti.

Poradenské centrum v Litoměřicích je tu pro každého, kdo se cítí být v nouzi. Ať

už vás trápí cokoli, neváhejte se ozvat. Najdete tu otevřený přístup, praktické rady i lidskou podporu. Někdy stačí první krok a všechno se začne pomalu obracet k lepšímu.

Adresa: Kosmonautů 2022, Litoměřice, telefon: 416733487

Domácí péče i letos na okraji zájmu?

Charita Česká republika odmítla návrh pojišťoven na výši úhrad za domácí péči v roce 2026. Připojila se tak ke všem ostatním poskytovatelům, kteří návrh zdravotních pojišťoven zásadně nepřijímají. Navržené podmínky totiž podle nich ohrožují stabilitu celého segmentu domácí zdravotní péče a jdou proti strategickým prioritám ministerstva zdravotnictví.

Dohodovací řízení je platformou pro vyjednávání mezi poskytovateli zdravotních služeb a zdravotními pojišťovnami o podobě úhradové vyhlášky, tedy o tom, jak bude hrazena péče z prostředků veřejného zdravotního pojištění. Zatímco poskytovatelé zastupují odbornou praxi, pojišťovny drží rozpočet určený na péči. Pokud se nedohodnou, konečné rozhodnutí o výši úhrad přebírá ministerstvo zdravotnictví.

Příčiny této situace sahají již k počátečním podmínkám pojišťoven, které stanovily, že náklady na péči v roce 2026 nesmí překročit úroveň roku 2025 a že zůstatky na jejich účtech musí zůstat zachovány na úrovni roku 2024. Již během úvodních jednání zástupci zdravotních pojišťoven také upozornili, že v letech 2024 i 2025 očekávají deficitní hospodaření, a proto

je třeba přistupovat k úhradě v roce 2026 velmi restriktivně. Jinými slovy, že úhradové podmínky v roce 2026 budou pro poskytovatele ještě horší než v roce 2025. Úhrada materiálových výkonů je podle odborníků Charity jednoznačně pod reálnými náklady poskytovatelů, jelikož nedosahuje ani výše nákladů, které jsou v těchto výkonech kalkulovány podle nižších cen platných před několika lety.

Domácí péče je přitom opakovaně deklarována jako jeden z pilířů budoucího zdravotního systému – právě díky své efektivitě, důrazu na zachování dů-

stojnosti pacienta a schopnosti odlehčit nemocnicím. „Minulost již opakovaně ukázala, že nedostatečné úhrady vedou ke snižování kvality hrazené péče, ke snížení její dostupnosti, k nelegálním doplatkům

za hrazenou péči a dalším negativním jevům,“ varuje dále expertka z Charity Česká republika Ludmila Kučerová s tím, že v situaci, kdy s ohledem na demografický vývoj již nikdo nezpochybňuje nezbytnost rozvoje terénních zdravotních služeb pro zachování stability zdravotního systému v České republice, přicházejí zdravotní pojišťovny s návrhem, který dalšímu rozvoji jednoznačně brání.

Poskytovatelé domácí zdravotní péče dlouhodobě usilují o získání zkušeného zdravotnického personálu, který ovšem musí adekvátně zaplatit. Při přijetí návrhu předloženého zdravotními pojišťovnami by se poskytovatelé vrátili do dob minulých, kdy bylo zcela nereálné v platech a mzdách konkurovat jiným poskytovatelům. „Pokud nebudeme schopni zaplatit kvalifikovaný personál, domácí péče se začne rozpadat. Všechno to, co jsme za poslední roky společně budovali, ztratí smysl,“ dodává Kučerová.

Charita Česká republika proto apelovala na ministerstvo zdravotnictví, aby se pokusilo o nalezení realistického a udržitelného kompromisu. Domácí zdravotní péče není luxus – je to nezbytný předpoklad pro restrukturalizaci lůžkové péče.

Eva Hadašová, snímky archiv DCHL

Kdo je připraven, není překvapen

Diecézní charita Litoměřice obnovuje technické prostředky pro pomoc při mimořádných událostech. Na začátku června převzali její pracovníci vysoušeče, vysokotlaké čističe (wapky), vysavače na bahno a čerpadla, tedy vše, co pomáhá tam, kde voda dokáže napáchat škody.

Toto vybavení bylo pořízeno díky štědrosti dárců v loňské sbírce organizované Charitou Česká republika na pomoc lidem postiženým povodněmi. „Děkujeme, že pomáháte s námi. Vaše podpora a pomoc má skutečný dopad,“ vzkazuje ředitelka Diecézní charity Litoměřice Adéla Švecová. (eha)

Karmelitánské knihupectví Litoměřice
Mírové nám. 15, 412 01 Litoměřice
E-mail: litomerice@kna.cz • Telefon: 416 732 458

Desatero

Max Oliva

Desatero neomezuje naši svobodu ani náš rozlet. Pomáhá nám spíše osvobodit se ode všeho, co nás zotročuje. Max Oliva hledá smysl Božích přikázání pro dnešního člověka. Vychází z Bible a Katechismu katolické církve a zároveň Desatero konfrontuje se svými letitými zkušenostmi a s životními příběhy, které

poznal jako duchovní.

Desatero neomezuje naši svobodu, náš rozlet. Přikázání nám spíše pomáhají osvobodit se od všeho, co nás zotročuje. Není tedy nutno je vnímat jen negativně, jako zákazy – jsou pozitivní zárukou a inspirací pro naši životní cestu. Upřímná úcta k Bohu, prožívání svátečních dnů, láskyplný vztah k rodičům, respekt k tělesné integritě druhého člověka jsou stále znovu vyhledávanými hodnotami, stejně jako ctít manželství, ručit za pravdu svým životem, respektovat osobní svobodu druhých i jejich právo na vlastní majetek.

brožovaná, 120 stran, 199 Kč

YOUCAT pro děti

Katolický katechismus pro děti
a rodiče podaný jazykem srozumitelným pro dnešní děti

YOUCAT pro děti je poutavé uvedení do učení katolické církve pro děti od 8 do 12 let. Knížka vychází z otázek, které děti zajímají, a mluví jejich jazykem: Odkud se vzal náš svět? Kolik toho víme o Bohu? Jak se s ním můžeme

setkávat? Dal nám Bůh pro život nějaká pravidla? Jak často si na nás najde čas a jak často my na něj?

Nápadité a vtipné ilustrace přivádějí děti k objevům, o kterých si můžou popovídat s rodiči nebo blízkými dospělými. A to je velmi důležité, protože rozhodující pro předávání víry nebyvá školní třída nebo kostel, ale upřímný rozhovor těch, kteří si důvěřují a společně sdílejí a objevují „poklady“ víry. Obrazky, vysvětlivky, úryvky z Bible i citáty uznávaných osobností dokreslují hloubku témat, o něž tu jde.

Druhé vydání osvědčené a osvěžující knížky z úspěšné řady YOUCAT.

vázaná, 240 stran, 599 Kč

Za církev synodální: Společenství, spoluúčast, poslání

papež František

Synoda o synodalitě (2021–2024) jednala o potřebách našich současníků, větším zapojení věřících a transparentní správě církve.

Cílem synody o synodalitě (2021–2024) bylo najít rovnováhu mezi tradičním církevním učením a pastoračními potřebami našich současníků a podpořit větší zapojení věřících a transparentnost ve spravování církve.

Závěrečný dokument synody byl schválen v říjnu 2024 a na přání papeže Františka okamžitě zveřejněn. Výsledný text je vyvrcholením jednoho z nejrozsáhlejších konzultačních procesů v dějinách církve, který začal v roce 2021 a v jehož rámci bylo vypořádáno přes jedenáct stovek kolektivních i individuálních pozměňovacích návrhů. Dokument je rozdělen do pěti hlavních částí a vyzývá k pěti formám obrácení: duchovního, vztahového, procedurálního, institucionálního a misijního. Text se důkladně zabývá i odpovědností církve.

brožovaná, 136 stran, 199 Kč

Z programu biskupa Stanislava Příbyla

1.–5. července	Velehrad - Plenární zasedání České biskupské konference
7.–18. července	Dovolená
19. července	10.00 Mařenice - poutní mše svatá a žehnání relikviáře sv. Fortunáty po restaurování
24. července	10.00 Litoměřice - supervize pro kněze (DDKT)
27. července	11.00 Kryštofovo údolí - poutní mše svatá a žehnání sochy
28. července–4. srpna	Jubileum mládeže - Řím
7.–14. srpna	Dovolená s biskupy
16. srpna	10.00 Armutice - žehnání nových zvonů a mše svatá.
17. srpna	10.30 Osek - poutní mše svatá a žehnání nových zvonů
19. srpna	15.00 Charitní domov sv. Václava, Praha - mše svatá pro staré kněze
25. srpna	17.00 Hejnice - zahájení pěší pouti mládeže litoměřické diecéze, mše svatá
29. srpna	17.00 Svatá Hora - rozlučka s redemptoristy
30. srpna	10.00 Jablonné v Podještědí - Diecézní poutí rodin
1. září	8.30 Varnsdorf - zahájení školního roku a návštěva Biskupského gymnázia
5. září	19.00 Bazilika všech Svatých v České Lípě - zahájení festivalu Lída Muzika
6. září	10.00 Mnichovo Hradiště - biřmování
7. září	10.00 Chabařovice - poutní mše svatá
7. září	15.00 Libochovice - poutní mše svatá

Dovolení ke sloužení mši svatých na letních táborech

V letních měsících jsou pořádány prázdninové tábory skautů, orelských organizací, center pro mládež apod. Pro dobu prázdnin dávám všeobecné povolení slavit mši svatou i mimo sakrální prostor, tedy i v prostoru táborů. Dbejte přitom na důstojnost místa a pevnost obětního stolu a dodržujte příslušné liturgické předpisy. Stanislav, biskup

Omezení provozu na biskupství

Během července a srpna bude na biskupské kurii omezen provoz z důvodu čerpání dovolené zaměstnanců.

Celostátní setkání mládeže 2026

Plánujete už léto 2026? Máme pro vás tip, který nechcete zmeškat! V termínu 11.–16. srpna 2026 se v Ostravě uskuteční Celostátní setkání mládeže – událost, která pravidelně spojuje tisíce mladých lidí z celé republiky. Je určena pro mladé ve věku 14 až 26 let (starší srdečně zveme k účasti v přípravném týmu). Motto setkání zní: „Odvahu! Já jsem přemohl svět.“ (srov. Jan 16,33)

Budeme vděční, pokud si už teď CSM zařadíte do svých farních kalendářů (např. při plánování farních táborů a dalších letních aktivit) a pomůžete nám CSM propagovat mezi mladými. Aktuální informace najdete na Instagramu @csm_ostrava a webu www.celostatnisetkanimladeze.cz. Děkujeme za spolupráci a těšíme se na společné setkání!

Tým CSM Ostrava a za Sekci pro mládež ČBK, P. Roman Kubín

S řeholníky ve Vysokých Tatrách

Milosrdní bratři Čechy a Morava zvou mladé muže, kteří se cítí být povoláni sloužit nemocným a potřebným a uvažují o životě v řeholní komunitě na pobyt do Vysokých Tater. Vysokohorská turistika, duchovní program a rozhovory při desátém, jubilejním ročníku. Uskuteční se 27. - 31. srpna. Přihlášky do 31. července (počet účastníků je omezen). Podrobnější informace a přihlášky na prevor@milosrdni.cz.

Druhé kolo přijímacího řízení na KTF UK

Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy vyhlašuje druhé kolo přijímacího řízení pro akademický rok 2025/2026. Přihlášky je možné podávat do 15. srpna 2025. V nabídce jsou bakalářské i navazující magisterské programy Katolická teologie, Teologické nauky, Filosofie a etika, Aplikovaná etika, Dějiny křesťanského umění a Dějiny evropské kultury. Studium je určeno jak pro mladé uchazeče po maturitě, tak pro dospělé v produktivním věku – právě jim nabízíme možnost kombinovaného (dálkového) studia. Obor Katolická teologie je určen jak kandidátům kněžství, tak

Sledujte nás

na webu www.dltm.cz a na facebooku www.facebook.com/dltm.cz

laikům se zájmem o teologii, kteří chtějí hlouběji porozumět víře a církvi nebo se věnovat teologickému studiu vědecky. Pro zájemce o intelektuální prohloubení víry a systematické poznání křesťanské tradice je vhodný také obor Teologické nauky v kombinované (dálkové) formě studia. Více informací a přihlášky: www.ktf.cuni.cz

Denisa Krutský, asistentka děkana

Biskupský chlebiček také o prázdninách!

Také o prázdninách budou každý čtvrtek vycházet nová videa biskupa Stanislava Příbyla na jeho Youtubovém kanále. Litoměřický biskup v nich pravidelně nechává nahlédnout do svého soukromí, hovoří o víře, svátcích a zajímavých tématech, přibližuje své zájmy, radosti i starosti a nabízí své názory a pohled na svět, život a témata, která nás obklopují.

V nejbližší době se bude věnovat svátkům sv. Cyrila a Metoděje, Mistru Janu Husovi, poví něco o své představě odpočinku a volných dnech. Pravidelně každý týden ve čtvrtek vychází na www.youtube.com/pribylst nové video. Naposledy například o Duchu Svatém nebo o stěhování kněží.

Stanislav Příbyl je biskupem, který má v rámci České biskupské konference na starosti média a péči o ně. Proto se také po příkladu svatého Pavla rozhodl využívat všechny způsoby a cesty pro hlásání radostné zvěsti. Videá nejsou a nemají být sebe-prezentací Stanislava Příbyla, který chce mluvit o všem, co k životu křesťana patří.

Samotné natáčení se odehrává na zajímavých místech a vzhledem k týdenní periodicitě nemají velkou stopáž. Vše vzniká spontánně na místě, nepostupuje podle nějak daného scénáře a reaguje na otázky, které mu klade dramaturgyně Kateřina Rózsová. Natočený materiál se pak zpracovává ve střihně, doplňuje se hudba a titulky.

Biskup pak vypustí svůj příspěvek do světa s přáním, aby si našel své diváky, pro které se čtvrtěční zastavení stane příjemnou a vyhledávanou chvílí každého týdne. Oproti podzimu loňského roku stoupl počet pravidelných diváků čtyřnásobně – pravidelně jej nyní sleduje více než 1600 lidí.

Instagram litoměřického biskupství

Biskup Stanislav Příbyl si přál, aby se dění v diecézi objevovalo také v prostředí sociální sítě Instagram. Počet sledujících se po půl roce přiblížil ke čtyřem stovkám. Některé příspěvky mají větší dosah díky spolupráci s tiskovým střediskem ČBK.

Oblíb se těší slavnosti a události, které nejsou úplně běžné a vzhledem k celkově větší oblíbě Instagramu mezi mladými lidmi pak „kralují“ příspěvky, které se dotýkají jejich života nebo mapují dění, které je jim blízké. Navštivte profil biskupství. litomerice a sledujte!

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

V roce 2025 vyjde šest čísel

(předplatitelé loňského ročníku mají dvě vydání náhradou za nevyšší loňská čísla)

• cena 1 ks je 50 Kč •

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované vydání poštou

Objednávky:

Písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice

E-mailem na zdislava@dltm.cz • Telefonicky na (+420) 736 500 706

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické.

Adresa redakce: Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Redakce: Jiří Nývlt (nyvlt@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka. Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net).

Objednávky a distribuci zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel.: +420 736 500 706

Redakce si vyhrazuje právo na neuveřejnění a krácení příspěvků.

Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18
110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757
On-line knihkupectví:
www.paulinky.cz
objednavky@paulinky.cz

David Novák

Jak rozvracet církev

Rady zkušeného ďábla pro 21. století

Humorně laděné dílo je inspirováno dnes již klasickým dílem Rady zkušeného ďábla (C. S. Lewis). Při četbě se člověk občas zasměje, jindy mu zatrne nebo se i naštvě, ale každá trefa do černého se unese, může-li pomoci k ozdravení. Naštěstí víme, že Boží láska a věrnost jsou silnější než smrt

a jakékoli rozkladné procesy – v nás i kolem nás.

brož., 208 s., 269 Kč

Horst Klaus Berg – Ulrike Weber

Felix a Benjamin

Příběh o přátelství dvou chlapců v době Ježíšově. Felixův otec Cassius velí římské vojenské posádce ve městě Kafarnaum, kdežto Benjamin pochází z tradiční židovské rodiny. Zatímco Felix postupně zjišťuje, co obnáší život utlačovaného židovského národa, blíží se k městu Rabi Ješua. Zde pak nachází a povolává své první učedníky, koná

zázraky a vypráví skvělé příběhy. Ješua musí nakonec město opustit, ale co bude s oběma kamarády...?

brož., 128 s., 199 Kč

Paul Glynn

Píseň pro Nagasaki

Příběh konverty Takashiho Nagae

Takashi Nagai (1908–1951) je považován za „Gándhiho Japonska“. Byl to lékař a vědec, průkopník radiologie v Japonsku. V mládí konvertoval z ateismu ke křesťanství. Byl jedním z mála přeživších jaderné katastrofy z 9. srpna 1945. Dnes už probíhá proces jeho blahořečení. Předmluvu ke

knize napsal slavný japonský autor Šúsaku Endó.

brož., 368 s., 399 Kč

Hallie Lord

Neboj se... to se snadno řekne!

Vtipné, ale i hluboké svědectví autorky o tom, jak se učila zápasit s vlastním strachem a nedůvěrou, že se Pán doopravdy stará. Její příběhy a zkušenosti z každodenního života oslovují především ženy žijící v rodinách, ačkoli poselství, které z nich čerpá, má univerzální platnost.

brož., 192 s., 269 Kč

25. Diecézní pout' mládeže za rodiny a duchovní povolání

25. - 30. 8. 2025
Hejnice - Filipov

Více informací:

POŘÁDÁ DIECÉZNÍ CENTRUM PRO MLÁDEŽ BISKUPSTVÍ LITOMĚŘICKÉHO

DCM
LITOMĚŘICE

KŘÍŽOVATKA
PŘÍCHOVICE
CENTRUM ŽIVOTA MLÁDEŽE

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

ME
MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

LÉTO S TELEVIZÍ NOE

Televize dobrých zpráv

Reprízy The Chosen

Prázdniny jsou ideální čas dohnat, co vám uniklo, nebo se znovu dotknout toho, co vás oslovilo. Reprízy seriálu The Chosen vysíláme každou sobotu a neděli v obvyklých časech.

Všechny díly najdete také v klubové zóně na našem webu. A pozor – v září startujeme 5. řadu!

Přímé přenosy z akcí a živé vysílání

4.–6. 7. Rožnovské slavnosti 2025

9.–13. 7. Konference Charis 2025 z Brna

28. 7.–3. 8. Jubileum mládeže v Římě

1.–3. 8. Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchově

4.–8. 8. Mezinárodní festival mládeže Mladifest v Medžugorji

15. 7. a 19. 8. Daruj písničku – letní živé vysílání s Petrem Sovičem

Filmové premiéry

11. 7. Quo vadis, Aida? - Silný příběh ženy, která se uprostřed masakru ve Srebrenici zoufale snaží zachránit svou rodinu.

26. 7. Miltonovo tajemství - Oscarový herec Donald Sutherland v roli dědečka chlapce, jenž se díky šikaně učí najít vnitřní klid.

30. 8. Bosý za úsvitu - Poetický film o dětství, přátelství a dospívání v nehostinné, ale kouzelné přírodě Québecu.

Letní mše svaté

Polední mše svaté vysíláme v pondělí, ve středu a v pátek. Každou neděli se můžete těšit na mši z kaple Telepace nebo přenos z primičních a poutních slavností

Zákulisí TV Noe: Léto plné příprav

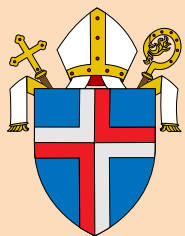
Ani v létě nespíme – naopak! Natáčíme a připravujeme pořady, které uvidíte od září. Pracujeme také na vylepšení webových stránek a sociálních sítí.

www.tvnoe.cz

facebook.com/tvnoe

youtube.com/@tv_noe

Jubilejní poutní místa

Diecéze l i t o m ě ř i c k á

Kostel Navštívení Panny Marie
a sv. Martina Liběšice u Žatce

Bazilika Panny Marie
Pomocnice křesťanů Filipov

Kostel Panny Marie Královny hor Bozkov

Bazilika Panny Marie Bolestné Bohosudov

Katedrála sv. Štěpána Litoměřice

Kostel Navštívení Panny Marie Hejnice

Kostel Navštívení Panny Marie Horní Police

Brněnská diecéze

katedrála sv. Petra a Pavla Brno
bazilika Navštívení Panny Marie Staré Brno
kostel Navštívení Panny Marie
Hluboké Mašůvky
kostel Panny Marie Karmelské Kostelní Vydří
kostel Jména Panny Marie Křtiny
kostel Panny Marie Bolestné Sloup
kostel sv. Anny Žarošice
bazilika Navštívení Panny Marie
Žďár nad Sázavou

Českobudějovická diecéze

katedrála sv. Mikuláše České Budějovice
kostel sv. Jakuba Prachatice
kostel sv. Václava Sušice
bazilika Navštívení Panny Marie Milevsko
kostel Nejsvětější Trojice Křemešník
kostel Jména Panny Marie Lomec
kostel Panny Marie Těšitelky Dobrá Voda
kostel Nanebevzetí Panny Marie Kájov

Olomoucká arcidiecéze

katedrála sv. Václava Olomouc
bazilika Navštívení Panny Marie Svatý Hostýn
bazilika Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje
Velehrad
kostel Panny Marie Sněžné Provodov
kostel Povýšení sv. Kříže Kalvárie
Jaroměřice u Jevíčka

Ostravsko-opavská diecéze

katedrála Božského Spasitele Ostrava
konkatedrála Nanebevzetí Panny Marie Opava
kostel na Maria Hilf Zlaté Hory
kostel Panny Marie Bolestné Cvilín u Krnova
kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova Český Těšín
kostel Nejsvětější Trojice Fulnek

Plzeňská diecéze

katedrála sv. Bartoloměje Plzeň
kostel Narození Panny Marie Klatovy
kostel Nanebevzetí Panny Marie
Chlum sv. Máří

Pražská arcidiecéze

katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha Praha
bazilika sv. Markéty Praha-Břevnov
bazilika Nanebevzetí Panny Marie
Praha-Strahov
bazilika sv. Petra a Pavla Praha-Vyšehrad
bazilika sv. Jakuba Staršího Praha-Staré Město
bazilika sv. Ludmily Praha-Vinohrady
bazilika Nanebevzetí Panny Marie Svatá Hora
kostel Nanebevzetí Panny Marie Stará Boleslav
kostel Navštívení Panny Marie Hrádek u Vlašimi
klášterní kaple Navštívení Panny Marie
Hájek u Prahy

www.jubileum2025.cz